SCIENCE FICTION/HORROR/FANTASY

INFERNO

ISSN: 0905-0477

No. 4; Okt. 1990.
Dkk: 10,- (cheap!)

ARGENTO • SMITH • PRISONER mm

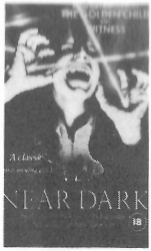

Er du også (re)inkarneret

HORROR/SPLATTER FAN?

Så har **VI** tilbuddet til **DIG**
Se omkring på siden!

Lutter guf for stærke nerver af geniale folk som Dario Argento, George A. Romero, Stuart Gordon, John Carpenter og Wes Craven til kun 175 kr/stk.

Endvidere kan vi tilbyde Raimis Evil Dead 2, Henenlotters Brain Damage, Hoopers Funhouse samt mange, mange andre.

Få tilsendt vores store videokatalog med 3000 titler indenfor alle genrer. Vi sender til hele Danmark nye, ubrugte videofilm i originale kassetter uden danske tekster.
Kun VHS og CD-Video.

LASERDISKEN
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Tlf. 98 132222
Fax. 98 114959

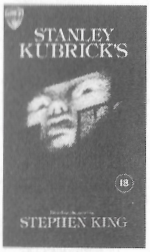

INFERNO

No. 4
Oktober 1990
ISSN: 0905-0477

OVERBLIK

Den lede leder *4*
"It is a dark time...": Censur ud over alle grænser!

Læserspalte *5*
Korrektion, klager, roser og spørgsmål.

Dario Argento *8*
2. del om Il Maestro. Inklusiv **Tenebre**-analyse og den komplette Argento filmografi.
Af Thomas Rostock.

Jim Henson *17*
Verden siger farvel til "Puppetman", INFERNO siger på gensyn. Henson-filmografi.
Af Nicolas Barbano.

Dick Smith *18*
Faderen og pioneren til den moderne makeup. Af Pedro!

Mater Infernorum *21*
Drønhed tegneserie af reprospektet Jesper Moerch (debut!)

Filmreviews/Biffen *22*
RoboCop 2; Total Recall; Ghost; Gremlins 2; Wild at Heart; The Navigator; Dick Tracy & Elm Street 5.

Biograf-checkliste *25*
Danske biografpremierer i den fantastiske genre - indtil videre.
Af Nicolas Barbano.

Filmreviews/Video *26*
Henry (Thumbs up/down); **A Chinese Ghost Story** m.fl.

Infernooooo *27*
Comicstrip af Itzenbitzen.

Ratings *28*
INFERNO-redaktionen bedømmer 15 halv-aktuelle genrefilm.

FantaVision *29*
Amatørfilm indsendt af folket: **The Boy with the Killer Eyes, Det Perfekte Billede** og **Maria's Drøm.**

Jodorowsky *30*
Mexicos vilde instruktør; manden bag **El Topo** og **Santa Sangre.** Af Steen Shcapiro.

The Prisoner *31*
Erwin Neutzsky-Wulff omtaler briternes mest kontroversielle tv-serie - på video!

Shock Around the Clock *34*
INFERNOs Thomas Rostock rapporterer fra Londons skrækfestival.

Bøger *38*
-eller nærmere éen bog: Stephen Kings "Four Past Midnight". Danske fanzines.

Another Dawn *39*
Future films og newsbulletins.

Fase 2
Se om næste nummer af INFERNO er god nok til at give som julegave!?

INFERNO udkommer, når vi på redaktionen har tid, lyst og penge. Ca. fire (4) gange årligt. Ja, dette er jubilæumsnummeret (INFERNO 1 ÅR). Finansielle bidrag og gaver samt flasker bedes sendt til redaktionen. Bladet kan købes i udvalgte tegneserie-forretninger, bladkiosker, videoshops og biografer etc. eller per abonnement: Dkk: 20.00 for de to næste numre.
INFERNO, Vester Altanvej 16, IV, DK-8900 Randers, Denmark.
Giro: 545 38 79.

Oplag: Lige omkring de 1000 eksemplarer (samlerobjekt?!).

Vi kan ikke garantere for, at der ikke har været gremlins i hverken sats-anlægget eller i trykken!

INFERNO støtter:

VERDENSNATUR-FONDEN
Ryesgade 3F,
2200 København N,
tlf: 35 36 36 35

WWF

INFERNO er trykt på miljøvenligt papir

INFERNO

INFERNO
Vester Allanvej 16
8900 Randers
Danmark !!

Udgivere:
Jens Sørensen
Peter Pedersen

Redaktør:
Peder Pedersen

Redaktionelle medarbejdere:
Thomas Rostock
and
Nicolas Barbano;
Jens Sørensen;
Erwin Neutzsky-Wulff;
Søren Jacobsen;
Jesper Ørsted;
Steen Schapiro;
Jesper Dannerfjord
- and stints by the infamous
Moerch/Rytter
Thanx: Hanne Ringsted, DR!

Art-work:
Peder!

Sats:
PS

Repros: Jesper Moerch!

Tryk:
"Lund & Rem"

Tiktaks: Esselte; Lars Hegner; Kent Hansen (for Gremlins 2'e billeder); Nordisk Film; Lille Claus & Store Claus; Sørensen & Pedersen; Det Østasiatiske Filminstitut; Variety (OK); Torben (for Darklands); Heidi; Peter N; The Rostocks (vedr. The Prohebill!); PK; Leif Bjerring; Konstantin; Grae-Hauffen; Jane; Warner/Metronome - og alle, der giver Respons!

Forsidefoto: Avgentos "Opera" !!!

Dedicated to:
Jim Henson
"Puppetmaster"

©copyright 1990 INFERNO inc.
Signerede bidrag udtrykker alene opfattelsen af skribenten & derfor ikke nødvendigvis hele redaktionens...

"Print is Dead!"
"Ghostbusters!"

Den Lede Leder

Den danske biografversion af Joe Dantes GREMLINS 2 - THE NEW BATCH er blevet klippet adskillige minutter for at opnå lavere aldersgrænse... Ligeledes er David Zuckers GHOST - What is this World turning to?!

IT IS A DARK TIME FOR THE REBELLION!

Sådan lyder startfrasen fra **The Empire Strikes Back**, hvor en flok oprører kæmper en næsten forgæves kamp mod en diktatorisk overmagt. Men frasen kunne såmænd også symbolisere danske splatterfans nuværende situation. Da jeg for kort tid siden var i biografen for at se Joe Dantes **Gremlins 2: The New Batch**, syntes jeg at have anet et par besynderlige klip (hak?) på såvel filmstrimmel som lydspor! Jeg blev enig med Thomas Rostock om, at disse enten måtte skyldes gremlins i operatørrummet eller amerikanske PG-13-cuts! Men på den anden side syntes det at være usandsynligt, eftersom Thomas så filmen i København og jeg i Aarhus. Desuden ville Dante, der har en fortid som klipper, næppe have tilladet så groteske cuts!!! Surprise, surprise; en telefonopringning fra Kent Hansen fortalte rygter om, at den danske version skulle være klippet. Ak, ja. Efter lang tids udenomssnak bekræftede filmselskabet Warner-Metronome mine uroligheder: **Gremlins 2** er klippet for at opnå en lavere aldersgrænse (# @ ! $ % !! red.)! Hvor og hvormeget kunne de ikke afklare, så jeg ringede til Statens Filmcensur og fik filmcensor og Cand. Pæd. Psyk. Birgit Bruun i røret. Hun havde ganske rigtigt sat aldersgrænsen på **Gremlins 2** til 16 år - til stor ærgrelse for Warner-Metronome, som herefter havde bedt Censuren anvise steder, hvor filmen kunne klippes, hvis aldersgrænsen skulle sænkes. 5 scener, 92 meter (ca. 3 min. 19 sek.)røg i affaldsspanden, og jeg tvivler på, det udelukkende er for de 12 åriges skyld!? Egentlig kan Birgit Bruun ikke forstå, man vil klippe i et færdigt værk: "Man river jo heller ikke bare sider ud af en bog... Men man (filmselskaberne) satser åbenbart mere på pengene end produktet"!!

Godt nok er det filmselskaberne selv, der vælger at klippe i filmene, alligevel kunne jeg ikke dy mig for at foreslå en ændring af Censurloven(anno 1969, revideret i 1980), eksempelvis med flere aldersgrænser, så man derved undgår "censurerede kommercielle versioner" (jeg indrømmer, det bedste vil være forbud mod at klippe i filmene - dvs. udelukkende brug af aldersgrænser; sorry, kids!). Jeg fik det overraskende svar, at Birgit Bruun og kollegerne allerede for et år tilbage indsendte en 30 siders skrivelse til Kulturministeriet for ændring af Censurloven, så den bliver mere vejledende fremfor moraliserende.

Dét var i det mindste et lille plaster på såret, men forslaget er endnu ikke gennemført, og hvad det helt bestemt går ud på, ved kun de! Så indtil videre må vi fortsætte med at kæmpe for vores ret(?)!!!

PEDER PEDERSEN
-le Redacteur

læser-spalte

Ris/ros, spørgsmål, oplysninger & nyheder?! Skriv til: INFERNO; "Læserspalten", Vester Altanvej 16, 4th, 8900 Randers.

Kære Inferno,
Jeg vil lige knytte et par kommentarer til anmeldelsen af Mads Dam-Larsens fanzine "Phantasm", vinter 33, nr. 999. Anmelderen (Pedro, red.) undrer sig med føje over, hvorfor jeg forbigår **Blue Velvet** i min Lynch-artikel. Forklaringen er den simple, at artiklen så dagens lys som en "Kosmorama"-artikel, der fungerede som optakt til samme tidsskrifts, iøvrigt meget begejstrede, feature anmeldelse af **Blue Velvet**.

"Kos" havde imidlertid kun plads til ca. halvdelen af min artikel, og da Mads udtrykte interesse for Lynch, lod jeg ham overtage den, med et blåøjet løfte om, når tid, lyst og lejlighed bød sig, at skrive et tillæg om den, dengang i '87, aktuelle **Blue Velvet**. Med skam at melde fik jeg aldrig taget mig sammen, og Mads forsømte en redaktørs første pligt - nemlig at plage livet af sine medarbejdere dag og nat, for at få dem ud af starthullerne! Stor var min overraskelse derfor, da jeg hørte (jeg har ikke selv set zinet), at den ufuldendte artikel var blevet trykt.
Om INFERNO no. 3 iøvrigt: Jeg synes, I skal opfatte betegnelsen "prozine" som en ros, bladet har efterhånden fået en ganske præsentabel (hvis man ellers kan bruge det udtryk i horror/splatter-sammenhænge) udformning. Indholdet er overvejende meget læseværdigt - importen af garvede folk udefra (ingen nævnt, ingen glemt) synes at have inspireret de "gamle" "Two-Zone"-medarbejdere, således at bladet ikke, for mig at se, indeholder tekster, der svinger alt for urimeligt meget i kvalitet.

Lad jer ikke gå på af beklagelserne over prisen på en god devalueret dansk ti'er - henvis istedet til, at 20 - 25 kr. var en mere realistisk pris!

Særligt morede jeg mig over oprettelsen af et ratings-card. Har I fået ideen fra "Tusind øjne" (et meget akademisk tidsskrift)? For some reason kan jeg ikke få øje på film som **Fjerne stemmer, stille liv** og **Landskab i disen!?!**

Greetings
Peter Risby Hansen,
Tårnby Strand.

...Lynch-artiklen bliver derved meget bedre! Prozine, hmmn!? Okay da, men vi får stadig ingen løn; måske skulle vi sætte prisen op!? Ratings-card'et et ripoff? Hvad tror du om os!?

THE ROSES!?

Kære "Pedro" -
Tak for INFERNO (no. 3), det bliver flottere og flottere fra gang til gang. Håber, du kan holde dampen oppe!

Jakob Stegelmann,
Frederiksberg.

Kære Peder!
Tak for bladet! På trods af, at det ikke ligefrem er mit største interesseområde, synes jeg, det er utrolig godt. Artiklerne vidner om en enorm baggrundsviden, og bladet virker ret professionelt. Endelig kan jeg godt lide jeres uundværlige humor!

Henriette Friis Hansen,
SomewhereintheDK.

Kære Peder Pedersen!
Jeg har gennemkigget jeres udmærkede fanzine INFERNO. Det er prisværdigt, at der er nogen, som vil lægge så stort et (ulønnet?) arbejde i at skrive om disse ting. Fedt nok!

Dennis Jürgensen,
Ruds-Vedby.

...Bare det at skrive om genren er løn nok for os (kan I se glorien!?).

FX & ROLLESPIL!

Til Hr. redaktør,
Fed artikel om Rick Baker, simpelthen suveræn! Men de bøger om makeupfx, du omtaler, hvorfra skaffer man dem?

Hvorfor skriver I ikke om rollespil, der jo efterhånden er blevet meget populære?!

Kan man selv skrive artikler, sende dem til jer og håbe på, de kommer i bladet?

Henrik K. Nielsen,
Bellisvej 8,
8900 Randers.

...Stort set alle de omtalte fx-bøger kan lånes fra Det Danske Filmmuseums Bibliotek, el-

ler andre biblioteker rundt om i landet. Spørg om bestillings- og låne-betingelserne på dit lokale bibliotek. De fleste af filmbladene kan købes hos Fantask, kbh; Comix, Svendborg og Odense; Komics og Stribeladen, Aarhus! Der findes i forvejen en lang række udenlandske blade og magasiner om rollespil, så indtil INFERNOs sidetal atter stiger, må du nøjes med disse (prøv boghandlerne i din by eller ovennævnte shops!). ALLE kan indsende indlæg og materiale, men der gives ingen garanti for, det vil blive bragt.

THE SEARCH FOR BABS!

No. 3 er så afgjort det bedste nummer hidtil. Det domineres selvfølgelig af Rostocks skriverier, men det er trods alt imponerende, at et dansk blad som jeres kan bringe et interview med Soavi.

Hvad blev der af Nicolas Barbano? Det er jo påfaldende sålidt, han har skrevet.

Niels Petersen,
Køge.

...Vi kan heller ikke finde Mirakel-Nick, men vi formoder, han lever af berømmelsen på sit navn!?

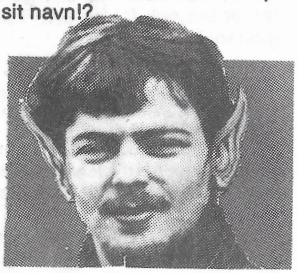

Hi, Re-animators,
Superfedt blad I laver, All the splatter that matter. Lige et spørgsmål: Hvor får I alle de oplysninger fra, som I sender ud til os frådende og halvrådne læsere?!

Kim Clausen,
Herluf-Trollesvej 313,
5220 Odense SØ.

...Vi henter vores oplysninger fra et internt net af fans og foreign correspondents, som faxer dem til os. Desuden læser vi et væld af filmblade, og alle medarbejderne har store ører!

RISE AND FALL!

Til InTerno!
Hermed en hurtig infernalsk hilsen. No. 3 er skidegodt, specielt sammenlignet med det noget tynde no. 2. Skal Rostock være frekvent fanzine-forfører i samme udstrækning som til videre; halvdelen af bladet?? Gode artikler, men SÅ interessant er Michele Soavi da heller ikke... 2 film, med den dårligste på dansk video!

Et par kommentarer: "Biografchecklisten" inkluderer **Pandora's Mirror**! Denne pornoklassiker er vel 10 år gammel, fuld af DePalma-citater, stjålen musik fra **Sisters**... og har, to the best of my memory, været vist før. "Rick Baker": "**Bone** og **Caribe** (1972) bragte Baker til Sydamerikas jungler..." **Bone** er Larry Cohens ultra-low-budget debut-film filmet i hans hus i Californien!

Steen Schapiro,
Ravnsborggade 17b,
2200 København N.

...Fortsætter Rostock med at hive esser ud af ærmerne, vil vi selvfølgelig ikke tøve med at bruge plads på hans kradserier. Desuden er Soavi en særdeles spændende instruktør med en saftig visuel stil. Hans **LaChiesa** (**The Church**) udkommer snart på amerikansk video, så det er blot at håbe på en snarlig Europa-premiere. Ifølge Det Danske Filminstitut er **Pandora's Mirror** en premiere, selvom den er 10 år gammel. **Bone**- du har så ganske ret!

Addenda:

På Bakerfilen havde man på mystisk vis udeladt hele fire (4) film:

Track of the Moon Beast, 1976 (fx: Baker - med Joe Blascosom filmens monster).
A Christmas Carol, 1979; tv-film (konsulent: Baker).
It Came Without Warning, 1980 (alien-design: Baker; ukrediteret).
Something is Out There (**Nærkontakt**), 1988; tv-serie (alien: Baker).

Baker gav endvidere en "hånd til" **Ghost Story** (**Vild opstandelse**) og han ver "associate producer" på **Gremlins 2 - The New Batch**!!

PREMIERE

Adam Hart i Sahara

-en okkult thriller!

Seven years in the making!!!

Produceret og instrueret af NICOLAS BARBANO
Manuskript: ERWIN NEUTZSKY-WULFF
-efter hans roman "Adam Hart og Sjælemaskinen"

Søndag den 21. oktober kl. 14.00
Det Danske Filmmuseum
St. Søndervoldstræde, 1419 Kbh. K

Gratis Adgang
Alle er velkomne

SUBSCRIPTIONS

INFERNO

A FANZINE WITH A SENSE OF THUNDER FROM DEEP DOWN UNDER!!!

Dkk 20.00 for de næste 2 numre sendes som check eller indbetales på Giro: **545 38 79; INFERNO, v. Jens Sørensen, Vester Altanvej 16, DK-8900 Randers. Denmark.**

Resten af Skandinavien betaler Dkk 35.00 - øvrige lande: Dkk 60.00.

TIDLIGERE NUMRE:

1

Dantes **Inferno**; Argentos **Inferno**; Filmguide 1988; Joe Dante-filmbiografi; makeup-interview; **Star Trek**-tv-serien; **Bad Taste**; **Baron Munchhausen**; "Comic Killer" mm.
August 1989; 32 sider/ill.

2

John Carpenter; Giallifilm; "Hennes Skål": Wulff-/Gundersen-tegneserie; **Hellbound**; **Abyss**; **'Burbs**; INFERNO går til filmen; videoliste aug. - dec. 1989 og more!!!
Marts 1990; 32 sider/ill.

3

Dario Argento-filmbiografi; Michele Soavi-interview; Rick Baker-story; **Nightbreed, Bride of Re-animator, Tremors, Field of Dreams**; tegneserier; **Clockwork Orange** mm.
Juli 1990; 40 sider/ill.

Prisen for tidligere numre er Dkk 10.00 per stk. plus forsendelsesomkosninger: Dkk 8,25. Beløbet bedes sendt som check eller indbetalt på INFERNOs egen private postgiro. Husk selv at gøre opmærksom på, hvilke numre, du ønsker!!!
Adressen er: INFERNO "gamle numre"; Vester Altanvej 16, DK-8900 Randers, Danmark.

DARIO ARGENTO

2. del

Af **Thomas Rostock**

Dario Argentos privatliv lider stærke tab under arbejdet med mega-foretagenet **Inferno**, og han må virkelig føle, at han har tømt sig selv kunstnerisk. Han ved imidlertid ikke, at han har det ultimative værk lige foran sig.

Han vælger at vende tilbage til sine rødder: Gialloen, og under arbejdstitlen **Sotto Gli Occhi Dell'Assassino** ruller hans bedste film foran kameraerne i 1982. Argento trækker kreative veksler på en oplevelse, han og Daria Nicolodi havde på en promotion-tur til Los Angeles, hvor de blev løbet på dørene af en mere end almindelig interesseret fan. Tilbederen ville gå så langt som at myrde Argento, fortalte han truende instruktøren over telefonen. Denne ubehagelige situation står bag den film, der i færdigklippet form bærer titlen **Tenebre (Tenebrae)** - se særrubrik næste side. Selvom budgettet er tre gange lavere end **Inferno**, har Argento ingen bekymringer. Han ser stadig sit snit til at eksperimentere, hvor andre ville køre på rutinen, og fra Frankrig henter han Louma-kranen, et computerstyret stykke filmlegetøj, som tillader kameraet at vandre højere og lavere end ellers muligt. Han bruger det til, på Antonionisk vis, at kærtegne "rummet" mellem to punkter: Morderen og to af hans ofre i en betonklods af et hus. Kameraet stiger fra et stuevindue og en kvinde op til en anden kvinde i et vindue på 1ste sal, derfra videre op over selve hustaget og ned igen på den anden side af bygningen, helt ned til det kældervindue, hvor morderens ubudne hænder (som i alle Argentos film: instruktørens egne naller!) ses ifærd med at bryde ind. Dette enkelt-skud uden nogen former for snydeklip står som toppen af Argentos genialitet. Hele hans vision samlet i ét uhæmmet meta-filmisk svæv over et selv-konstrueret sceneri og et fornemt billede på instruktørens funktion i mekanismen. Sådan er Argento, sådan er hans film. Opløftende ville være for mildt et ord!

Tenebres box-office viser sig overvældende, og Argento er nu omend mere frit stillet end før mht. valg af nyt projekt. To nyhedsbulletiner danner grunden til **Phenomena (Creepers**, 1984). Den ene fortæller historien om, hvorledes amerikanske videnskabsfolk har fundet frem til at enkelte skizofrene mennesker besidder evnen til kommunikere telepatisk med insekter, mens den anden viderebringer nyheden om det franske politis brug af insekter i opklaringsarbejdet på et mord. Argento ligger radio- og avisudklip i forlængelse af hinanden og slår to fluer med ét smæk!

Il Maestro vifter med saksen under optagelserne til OPERA.

Phenomena åbner med mordet på en - af alle nationaliteter! - DANSK pige, Vera Brandt (ahem!?), spillet af Argentos datter af første ægteskab, Fiore Argento, og lukker med et overdrevet barberknivsmord på den forstyrrede Frau Bruckner, spillet af den nylige eks-kæreste Daria Nicolodi. Vi har endnu engang bevæget os indenfor intimsfæren,

...fortsættes på side 12

TENEBRE

-MESTERVÆRKET!!! *En mini-analyse af Thomas Rostock*

ADVARSEL: Denne artikel indeholder oplysninger, facts og afsløringer, som kan hæmme Tenebres mysterie og spænding for dem, der endnu ikke har set filmen!!

Peter Neal (Anthony Franciosa) er amerikansk krimi-forfatter. Hans nyeste bog, "Tenebre", er lige blevet udgivet i Italien, og han tager turen over Atlanten for at medvirke i et påpasseligt salgsfremstød organiseret af hans ivrigt kasseapparats-registrerende Rom-agent, Bulmer (John Saxon). Et fremstød af en anden slags sørger en nøgternt fotograferende, barberknivs-svingende morder for. Han bruger Neals roman som en regulær drabs-manual (eller en slags bibel, om man vil!) og likviderer til højre og venstre af folk, han mener hører under betegnelsen "afviger". Og han tager billeder af sine gerninger: Først til fremkaldelse er kleptomanen Elsa Manni (Ania Pieroni), og dernæst følger et samspilsramt lesbisk par i letpåklædt tilstand. Politiet og den rådehavende kommisær Germani (Giuliano Gemma) - "from The Rome Homocide Squad" - står uforstående overfor de voldsomme begivenheder og må ty til manden med ophavsrettighederne i håb om det mindste spor eller vink. Peter Neal drages på denne måde naturligt ind i et mordmysterie, han ret beset selv har været inspirationskilde for og springbrædt til. En byge af blod, løgne og seksuelt ansporede bedragerier følger i kølvandet på hans færden og senere egenhændige udforskning af den dødbringende sammenhæng mellem det skrevne ord og morderens iskolde spor.

Tenebre inviterer med sin fortællerteknisk parallelisering af Kunstneren og Voldsmanden til en tolkning ikke ulig midthalvfjerdser mesterværket **Profondo Rosso**. For nøjagtig som i denne konfronteres vi i Tenebre med repetitive handlinger og objekter; med reflekterende virkelighedsbegreber, der beretter om en kraft større end den som selve fiktionsuniversets personer besidder; og med

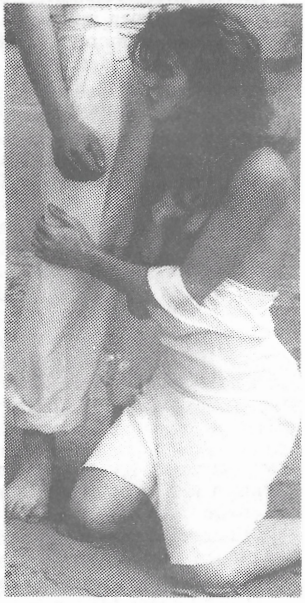

Den underskønne hermafrodit, der plager Morderen i hans mareridt!

en filmbearbejdelse, som konstant trækker på vore fælles forventninger til alment acceptabel historie-udvikling, og derpå krænger disse forudindtagede fornemmelser inside-out, til illusionernes marv kan smages på vore læber, og vore hjerner forvirres af det åbenbare selvmodsigende i sådan en taktik.

Men Argento har check på alle bestanddele og styrer i sikker slalom ind og ud og omkring sin egen komplekse billedkonstruktion. Med udgangspunkt i tallet 2 og de underforståede dimensionelle planer, nummeret refererer til, ransager Mesteren et univers, der godt kan minde om det, vi færdes i til hverdag, men som ved nærmere analyse må konstateres at være en verden fortrukket i bizarre, måske endda sygelige træk.

Der bæres vidne om dette bl.a. i den suverænt håndterede Piazza-mordscene, hvor en desorienteret John Saxon myrdes i stærkt, klart sollys. Denne setpiece er komponeret af en lang række tilsyneladende normale og kedelige mellem-menneskelige episoder: Et barn leger med en rød bold, et ældre par har et romantisk møde ved en cafe, to mænd udveksler vilde gestikulationer i et typiskt italiensk håndgemen, et par punkere laller rundt, og et ungt par slår op og bryder kærlighedens bånd. Saxon sidder stille og roligt og iagttager fra sin hvide bænk med en bagende sol i nakken og livet rullende forbi foran sig.

På et tidspunkt slår den afslappede atmosfære dog om, og den unge, forsmåede kvinde fra det netop "opbrudte" par rejser sig og går grædende mod Saxon, mens man i baggrunden kan ane, at et vævende synthesizer-score tiltager i insinuerende styrke. Saxon letter sig da også fra bænken, som næsten på et imaginært cue og får med det samme et uhøfligt skulderskub fra en forbipasserende italiener. Følelsen af ubehag og forvirring stiger lynhurtigt i takt med vor adrenalin ved denne sublime behandling af et så godt som ubetydeligt irritationsmoment, og en forudanelse skyller ind over os, tilskuere. Den grædende kvinde kommer dog stadig lidt nærmere, og vor og Saxons opmærksomhed sigter nu fuldstændig på hendes person, da en skygge falder over Saxons

baghoved, en arm svinger ham omkring, og en kniv gennemborer hans maveregion tre gange. På den store, åbne plads falder Saxons krop om, og kameraet indtager et fugleperspektiv i samme øjeblik, den unge kvinde opdager liget, der spærrer for hendes videre vej. Vi, seere, løftes op som en sjæl, der forlader den fysiske form og må erkende, at en del af os selv følger med, eftersom vi, akkurat som Saxon, er blevet skubbet omkring og har fået vor perceptuelle forståelse af det visuelle sceneri misledt lige til det sidste.

Denne nagende uforudsigelighed er typisk for det Argentoske univers og hjælpes ikke kun frem af hans blændende kamera- og klippe-teknik, men skam også af hans forståelse for den dramaturgiske substans, det billed-orienterede felt kræver og behøver. Argento ved ganske simpelt, at det er her, man kan skille sig af med væsentlige informationer i forhold til filmens fortælling uden at behøve at gribe til obstruerende replikker eller omskrevne handlingsreferater.

Kigger vi nøjere på selvsamme Piazza-scene, finder vi, at det er denne viden, der rent faktisk er hoved-drivkraften for hele sekvensens effektive formidling af kombinationen ro/uro, og at den specifikt går at spore til den scenografiske visualisering, som Argento ligger for dagen. Han har valgt at fylde den lyse plads med statister, der alle bevæger sig på enten rulleskøjter eller cykler, og opnår via den konstante summen af spindende hjul og muntert klingende ringeklokker præcis den ambivalente stemning af sikkerhed (den kendte snuren af hjul) og usikkerhed (den evige bevægelse på pladsen), han ønsker. Ydermere skaber selve konceptet omkring cyklen en vigtig ramme for hele begivenheden. Det er en klar genspejling (tallet 2, remember!?) af en tidligere åbningssekvens, hvor Peter Neal cykler hen over en af New Yorks mange broer, og knytter således unægtelig et stærkt bånd mellem forfatteren og hele mordscenen på Piazza Ardunini (hører man til den pertentlige type, er det desuden muligt at fæstne sig ved Peter Neals blå træningsdragt ved samme lejlighed - den dukker nemlig også op på Piazza'en, hvor en sportsidiot iført blåt stryger gennem den korte indstilling af cafeen med det romantiske ældre par og slagsmålet!).

Denne udspekulerede etablering af en forbindelse mellem forfatteren og morderen via en repetition af en visuel kode er i **Tenebre** dog ikke begrænset til en sekvens eller to. Snarere giver næsten hver eneste scene i filmen indtryk af, at Peter Neal og morderens hånd er med både i det fysiske og psykiske miljø, og tilfældigt er det næppe, at dette også vil have betydning for selve udredningen af gådens mange hårdt flettede tråde.

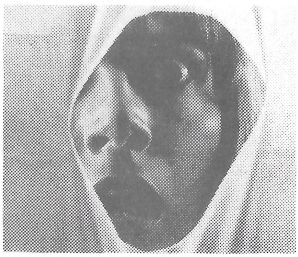

Den lesbiske pige ser Døden i øjnene...

Et andet eksempel på kombinationen Neal/Morder centrerer sig omkring brugen af vand. Udover filmens blåtonede foto (af Luciano (**Suspiria** og **Professione Reporter!**) Tovoli) og den boblende musik af Simonetti, Pignatelli og Morante insisterer **Tenebre** på en vedvarende refereren til det våde element. Morderens hus har f.eks. en kæmpe swimmingpool; hans drømme foregår altid nær vand; han renser sin bloddryppende barberkniv i postevand; og det ser ud til, at han bruger vand til at indtage sin medicin (to hvide piller!!). Peter Neal er ligeledes i evig kontakt med vand: Da kommisær Germani forhører sig om mordet på Elsa Manni, spørger Neals sekretær Ann (Daria Nicolodi) forfatteren, om han vil have noget at drikke. Hans svar: Vand. Da han senere vil tage et bad, kan han ikke finde varmvandskontakten og må ringe efter hjælp. Og da han midtvejs i filmen slår hovedet, bader han det i et nær-billede under vandhanens lindrende fossen.

Dobbeltbundetheden forplanter sig i endnu flere ekvenser og tager andre elementer i brug. Tag nu eksempelvis den lille bevidste flirt med filmens skulpturelle objekter. I Peter Neals hotellejlighed observerer vi en flot metal-behandlet miniudgave af en sejlbåd (igen noget med vand!), hvis spidse sejl fanger lyset og udløser en forudanende fornemmelse af et mordvåben. Her lægges der tydeligvis op til scenen, som følger umiddelbart efter, hvor morderen kaster en skarp version af en sten-obelix gennem vinduet hos den just myrdede tv-kritiker Cristiano Berti (John Steiner får en økse lige i knoppen, nøjagtig som i Mario Bavas svanesang fra 1977, **Shock** - talk about repetitious behaviour!!), og i farten skræmmer det chokerende vidne Gianni (Christian Borromeo) fra vid og sans. En flot og net sløjfe på pakken med Neal og Morder, der endnu engang får trukket deres fælles forhold frem til skarp fokusering. At en skulptur vil sørge for det sidste coup-de-grace i filmens blodorgie af et klimaks er ej heller helt uvæsentligt, og man kan se det som det klassiske eksempel på Argentos intuitive blik for at kreere et symbolladet, visuelt landskab, der konsekvent følger ethvert oplæg til døre og udvinder en maximum følelsesmæssig slageffekt af, hvad der dybest set er ordinære, verdslige genstande og incidenter.

Går man **Tenebre** på klingen, afslører der sig næsten hysteriske mængder af nøje indarbejdede reflektive foreteelser, som underbygger auraen af skæbnesvanger uundgåelighed. Den årvågne seer vil finde: To flyaf-

gange, to motorcykel-scener, to spøjse biluheld, to vagabondrende udskud os.v o.s.v. Persongalleriet følger trop: Peter Neal og hans sekretær Ann er levende afspejlet i kommisær Germani og dennes assistent Altieri (Carola Stagnaro, hvis rollenavn forresten er snublende tæt på det italienske ord Altri, som betyder "den anden"!), og forbløffelsen over den interpersonelle ensrettethed og de slående ligheder, typerne imellem, forvirrer selv den stakkels morder, så meget så Altieri og Ann ubesværet kan skifte vinduesplads uden, at psykopaten opdager det under sin første ophidsede peeping tom-agtige telefonsamtale med Neal, og Altieri senere må lade livet i endnu en grusom forveksling med den nu ukontrollabelt hulkende Ann.

Misforståelser, ombytninger og overlaps er **Tenebres** storslåede modus operandi. Uforudsigeligheden lever i hver eneste indstilling, og på trods af dette forvisses tilskueren alligevel gang på gang om tilstedeværelsen af en særlig forkvaklet logik, der fastholder éen i troen på, at filmens udvikling er konsistent med dens egen skitse. Tallet to, som vi her har taget grundig fat i, forvalter nemlig mere end blot en ejendommelig forbindelse mellem forfatteren Peter Neal og den energiske morder. Det fortæller også om et skjult, tilsyneladende overordnet plan bag det liv, der afliver på lærredet/skærmen. Det er som et forudbestemt design har lagt sin klamme hånd over alt, vi ser og registrerer; en skabelon, hvis mønster vi ikke forstår eller kan overskue, men som ikke desto mindre umuligt går at vige fra og må følges til den bitre ende. Den gentagne handling afstikker den kurs, hvis autonomi kan minde om religiøs ritualiseren, men hvis effekt snarere leder tankerne i retning af bl.a. litteraten Bertolt Brechts Verfremdungs-teknikker og - for at blive indenfor filmens verden - franske Robert Bressons by-the-numbers filmapproach i f.eks. **L'Argent** (**Blodpenge**, 1983). Og selvom stilisme indenfor kunsten ikke er en ny ting, så bruger Argento sit filmapparat i en sådan grad, at de handlingsmæssige rammer sprænges for at give plads til en undersøgelse af de mekanismer, der driver fiktionsfilmens "normale" dramaturgiske vanevalg (som nærmest må gælde dobbelt for horrorgenrens fortærskede konventioner!). Behøver jeg at pege på Louma-kran-scenen (jvf. hovedteksten) og scenen med teenageren Maria (Laura Wendel), der har forvildet sig rundt i EURs villakvarterer for her pludselig at blive jaget ind i morderens hule af en kæmpestor, frådende sort hund?! Begge sekvenser flår i tilskuerens indbyggede sans for, hvad der er god kutyme m.h.t. historiefortælling og eksposition af plot, og Argento holder den åbenlyse konstruktion så tæt på vore åbne ansigter, at vi er ude af stand til at fornægte dens eksistens. Se bare på slutningen af **Tenebre**! Her elaboreres der på denne indfaldsvinkel via et kunststykke af samme vinkende tilsnit: Vi ser morderen skære halsen over på sig selv.. Tror vi. I virkeligheden (eller var det nu på film?!) har han og en lykkeligt selverkendende Argento snydt røven ud af bukserne på os, og har endog nerve nok til at vise os scenens billige effekt: En plastik-barberkniv komplet med stumpt blad og pumpende teaterblod. Et rent, utilsløret tryllekunstner-trick! Og alligevel gribes vi af situationen!! Faktisk hører morderens dramatiskt fingerede selvmord, samt ej at forglemme, Marias snublende, vaklende og famlende gang mod morderens hus til de mest uhyggelige scener i hele **Tenebre**, til trods for (eller måske netop p.g.a.) det oplagte demonstrative i eksekveringen; hvilket blot understreger Argentos overlegne position som en af verdens bedste instruktører: Hans evne til at bevidstgøre et publikum om grundlaget for den filmiske oplevelse, og så samtidig give det en chokerende ekskursion ud i emotionernes multi-mega-voldelige, eksplosive billedlandskaber, er ganske uovertruffen og ubestridelig i sit kandidatur til guddommelig genialitet.

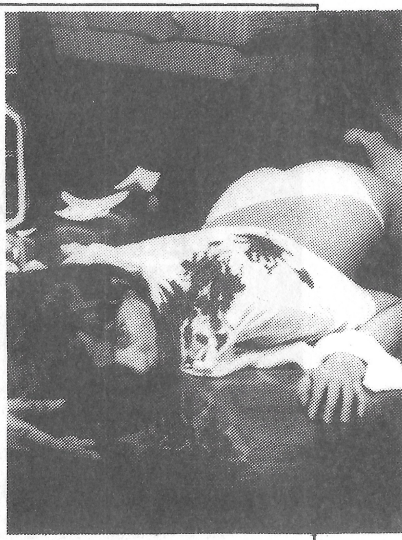

...og et halvt sekund senere!?

Dette og meget, meget mere kan siges om **Tenebre** og alle dets fortræffeligheder! Men nok må det være at afslutte denne semi-pseudo-afhandling med en hjertelig rekommendation af filmen til alle, som endnu ikke har set den. For Tenebre er så meget mere end en fortælling proppet med symbolladet visuel tematik fra næse til mund; det er også en mental tilstand domineret af kolde linier, reflekterende glasflader og lyden af vand, der danser på knivens æg; en malstrøm af suk og råb fra sindssygens underbevidsthed; og et uendelig smukt billeddigt, der på subjektiv vis fører tilskueren ind i et univers, som i uhyggelig grad minder om en labyrint uden begyndelse, slut eller midte. Den eneste udvej er at skrige, sådan som Daria Nicolodi fornuftigvis gør det i filmens sidste indstilling. Et skrig, som hænger i luften og i hukommelsen længe efter slutteksterne. Et skrig, der er en symfoni, hvorefter **Tenebre** spiller! Et mesterværk, hverken mere eller mindre!!! ●

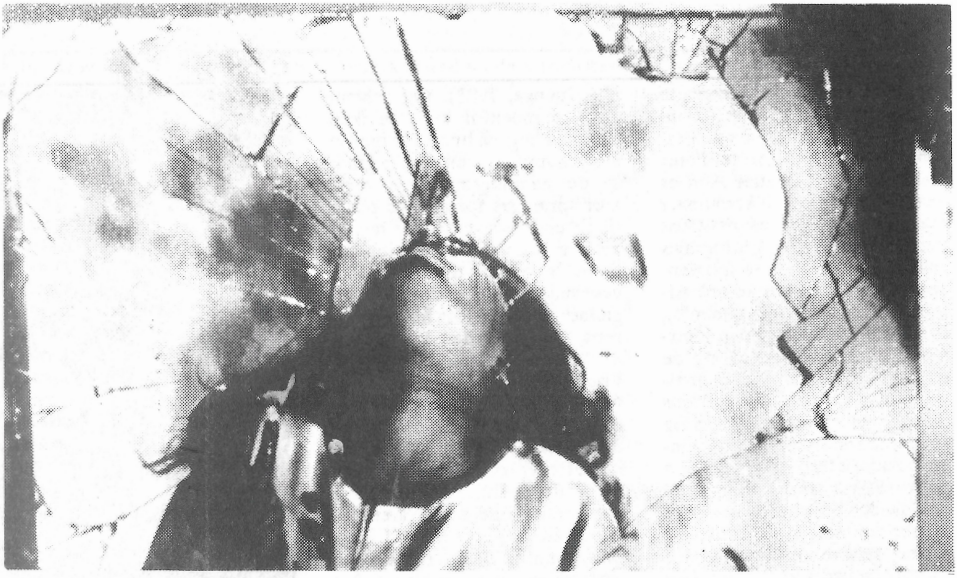

Den danske skolepige, Vera Brandt (Fiore Argento), ser verden ramle sammen i sit livs sidste øjeblik! Fra PHENOMENAs fænomenalt blodige og ekstreme startsekvens. Bemærk venligst, at den danske videokopi er stærkt censureret og nedklippet!!

...fortsat fra side 8

som tilfældet var med **Quattro Mosche...** og finder, at den personlige uddrivelse af privatlivets dæmoner stadig spiller en gevaldig rolle for instruktøren. I et temmelig uflatterende portræt udleverer Argento den tidligere veninde Nicolodi som den kvinde, der er moder til **Phenomenas** nekrofile barnemonster. Voldtaget af en sindslidende psykopat, er den kødlige frugt et uhyre med kvalmen-

Den uskyldige, skizofrene jomfru Jennifer (Jennifer Connelly) udsættes for adskillige tester og undersøgelser for at afklare hendes overnaturlige evner.

de lyster og ønsker. Den lille purks favoritbeskæftigelse er bl.a. at dræbe unge, smukke pubertetspiger i området omkring Richard Wagner-skolen i Zürich, Schweiz, for derefter at tage bad med de døde kroppe i en art mide-inficeret svømmepøl.

Atmosfæren er således ikke den bedste i **Phenomena**, og fornemmelsen af at være oppe imod en form for seksuel lede er gennemtrængende. Især måden Argento søger tilflugt og muligvis bod i figuren Jennifer Corvino (Jennifer Connelly) har en klang af desperation om sig. Jennifer er selv sagt den ejegode heltinde, som har et telepatisk potentiale, hun har svært ved at kontrollere. Alverdens insekter påvirkes kraftigt i hendes nærvær (who wouldn't?) og vil i filmens slutning stryge hende til undsætning, da hun i nødens stund endelig konfronteres med resultatet af jordisk korpuleren: Barnemonstret. At overjordiske Jennifer overlever mødet, kan umuligt komme som den store overraskelse, og skal netop ses i lyset af den uskyldige kvalitet, hun udstråler. Argento udtalte selv i forbindelse med valget af Connelly til rollen: "In my opinion she (Connelly) is an angelic vision of womanhood, which is something I wanted to convey the film... Her face and form are really powerful, and she's almost sexless... Very virginal, in a passive sort of way!"

Argento finder måske den ro, han behøver, i hendes jomfrudom, men desværre for os, rådvilde tilskuere, har han valgt at glemme alt om acceptabel historie-fortælling. Det virker grangiveligt som om, han har sat sig mellem to stole, når han uden held forsøger at holde liv i filmens ordinære slasher-drama, og så på samme tid drages i retning af fortællingen om stakkels Jennifers smertefulde selvopdagelse. De to elementer mødes i hvert fald aldrig på lige fod, og filmen er ganske usnuppelig som følge.

Dertil kommer så, at der konstant vakles lige lukt ind i et parodisk ingenmandsland med en evindelig citeren fra mere eller mindre kendte skrækfilmsforbilleder. Lad det være, at de dårligt optisk-printede totalindstillinger af telepatisk tilkaldte fluers spektakulære masseoptrin bringer i erindring de mere pinlige øjeblikke fra **The Swarm** og **The Deadly Bees**, men at Sergio Stivalettis barnemonster ligner en klæbende "hommage" til Rick Bakers **Funhouse**-creature, og at Jennifers afsluttende saltomortale i det ligfyldte kældervandhul i ufattelig grad minder om Tobe Hoopers lignende crawl i **Poltergeists** suburbane swimmmingpool anno 1982... ja, det er for meget af det "gode". Argento har endda nerve nok

til i filmens klimaks at køre en selvplagierende reprise på **Infernos** suveræne undervandsscene, og man har fornemmelsen af, at han morer sig kosteligt, mens vi andre må kæmpe med vore åbne munde og polypper. De hysteriske skuespilspræstationer gyder sandelig ikke olie på vandene, og den brave Daria Nicolodis krampagtige rollefortolkning rangerer i min bog som en af de absolut værste i horrorgenrens historie!

Phenomena var åbenbart en film, der skulle ud af systemet, og det varmede derfor hjertet at kunne reportere, at den efterfølgende film var og er en tilbagevenden til form for den italienske mester. **Opera (Terror at the Opera)** fra 1987 fungerer bedre, fordi den krydser de to seperate indfaldsvinkler, ergo: Dannelses-historien med Slasher-/Giallo-konventionerne - og ubetinget prioriterer den første indfaldsvinkel højere end den anden. **Opera** opleves derfor mere som en bizar love-story mellem den unge operasangerinde Betty (Cristina Marsillach) og en maskeret fan med hang til sadistiske mord, end et rendyrket mysterie tilknyttet Giallien.

Betty må komme til en forståelse af sin egen natur gennem de utallige rendez-vous, morderen sætter op. Ved hvert enkelt af disse forcerede "stævnemøder" dræber den intimiderende sorthættede person en ven eller veninde af Bettys og sørger forinden at binde den skælvende operasangerinde fast og tape nåle under hendes øjenlåg, sådan at hun er tvunget til at se på med vidt åbne glugger. Udover naturligvis at være en uovertruffen visualisering af voyerisme par excellence, viser det også, hvordan ægte kærlighed ikke går at kompromittere: Enten må man hengive sig fuldstændig, ellers må man lade være - der findes ingen gylden middelvej! Det er det valg, som Betty må lære at træffe, før hun kan udvikle den kvindelighed, hun bærer på et eller andet sted dybt i sin sjæl; først da vil hun være istand til at slippe de skræmmende flashbacks fra barndommen og ihukommelsen af noget grusomt.

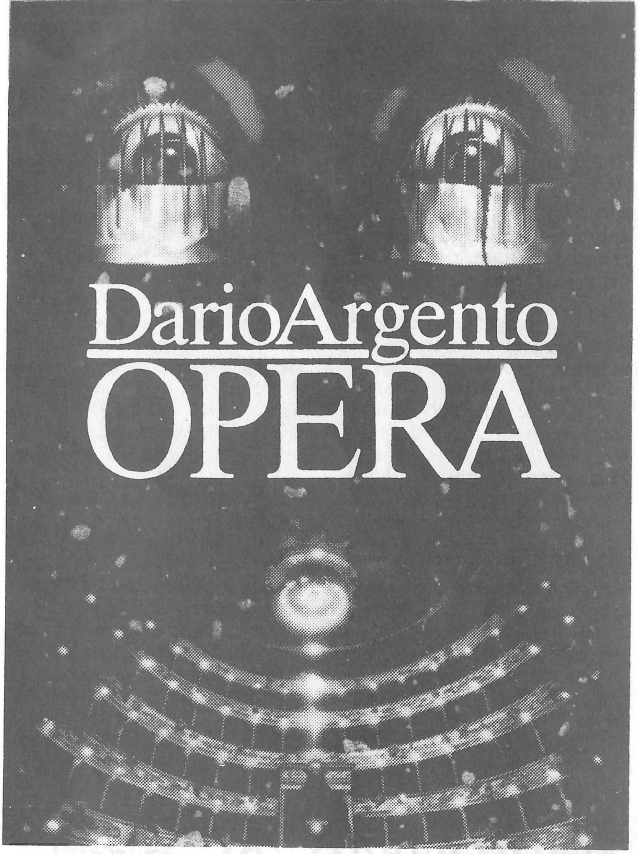

Herover: Mesterens hænder på spil igen. Til højre: Argento instruerer den smukke Cristina Marsillach i OPERAs ravnesekvens!

Argento håndterer denne coming-of-age problematik med en forbavsende nænsomhed, der ikke blot reflekteres i det rent plotmæssige, men også trænger ind over den visuelle stil. Det bløde, bøjende og svajende steadicam sørger for de fleste af de hypnotiske kameragange, og Ronnie Taylors serpia-tintede foto formidler en aura af melankoli og sorg over det, som man efterlader sig, og en erkendelse af det, som ligger

foran en. Musik-bidrag af Bill Wyman, Terry Taylor, Brian og Roger Eno underbygger stemningen via hummende og summende synthesizer-kompositioner. Man kan næsten mærke den elektriske spænding i kroppen, som beretter om en kraft, der presser på for at se dagens lys!

Måske mere interessant er det, at Argento med **Opera** reevaluerer sit forhold til det trauma-påvirkede bi-produkt af fatale forhold mand og kvinde imellem: Barnet. Hvor det tidligere altid var barnet i form af et uhyre eller monster (fysisk: Se **Phenomena**; psykisk: se **Profondo Rosso**!), som protagonisten blev stillet overfor, overtager det nu helt og aldeles hovedrollen, og Argento graver dybt nok i sin sjæl til at fremdrage kærligheden og omsorgen for dets tarv.

Operas slutning, med den frigjorte Betty i frelserens rolle for en fastklemt salamander, er således en af de mest livsbekræftende og optimistiske, Argento har vovet i sin karriere, og tematisk muligvis en af de smukkeste!

SLUT PÅ DE DYSTRE FLASHBACKS! Vi er tilbage i nutiden. Il Maestros seneste skud på filmstammen er den Achille Manzotti-producerede antologi-sag **Due Occhi Diabolici** (**Two Evil Eyes**, 1990), baseret på Edgar Allan Poes noveller. Vennen og instruktøren George A. Romero, som Argento bistod i 1978 under arbejdet med **Dawn of the Dead**, har lavet den indledende ca. 50 minutters version af "The Facts in the Case of Mr. Valdemar" og er ikke sluppet heldigt fra det. Det er op til Argentos opdatering af "The Black Cat" at redde æren, og det gør den så. Delvis. Harvey Keitel er Rod Usher, en fordrukken fotograf med kunstneriske ambitioner på vegne af sine billeder af diverse makabre forbrydelser. Han mangler dog det helt rigtige polariserende foto, som kan sætte uhyrlighederne i sit rette relief, og så er det jo meget opportunt, at veninden Annabel (Madeleine Potter) har været så god at anskaffe sig en sort kat. Usher kværker det iøvrigt usympatiske kræ og skyder nogle ganske vellykkede filmruller af selve akten. At katten så på mærkværdig vis dukker op igen, og at forholdet til Annabel går i smadder, er ting, han må tage, som de kommer. Hans løsning på konflikterne viser sig i hvert fald ret så uortodokse og ligger på grænsen til "high comedy with a touch of black humour." Uhygge er der ikke meget af, men snarere en sans for at se det fornøjelige i de groteskt eskalerende optrin og Rod Ushers kompromitterende handlinger.

Alt i alt må denne Poe-film nok betragtes som en bagatel i to ellers glimrende instruktørers fine produktionslister, og ikke tages for andet end det, det er: En diverterende pause fra de anstrengende to timersprojekter; en morsom forteelse, som forhåbentlig kan virke animerende på de kreative safter.

Og fremtiden byder på utallige udfordringer. Dario Argento har mange år endnu, hvor

han kan dele sine unikke visioner med vore taknemmelige sjæle og fortælle os særprægede historier fra de mørke afkroge og gemmer, hvor de mange skygger blot venter på det vandrende kamera og den poppende musik.
Det er presserende for mesteren. De sidste ord er hans:

- Do you know why I make movies? Would you believe that I make movies because I want to be loved?
Now you can understand what sort of relationship I have with my audience - not only in Italy, but everywhere...
-Dario Argento

Argento-litteratur:

Artikler, anmeldelser, interviews m.m.:

Cinechoc: 5, 6.
Cinefantastique: Vol. 13, nr. 6/Vol. 14, nr. 1 (sept. 83); Vol. 18, nr. 2/Vol. 18, nr. 3 (mar. 88).
Deep Red: 1, 6.
L'ecran Fantastique: 40, 41, 49, 54, 57, 58.
Fangoria: 34, 35, 49, 66, 74, 89.
Film Quarterly: Vol. 41, nr. 2 (vinter 87/88).
Gorezone: 14.
Horror Fan: 4.
Mad Movies: 19, 24.
Samhain: 1, 6, 7, 8, 23.
Starburst: 29, 44, 58, 61, 83, 114, 140, 146.
Toxic Magazine: 5.
Vendredi: 2 (juni 88).

Bøger:

Balun, Chas: **The Deep Red Horror Handbook** - afsnittet "Dario Argento: Myth and Murder" af Todd French; s. 7-29 (FantaCo Books, 1989).
Giovannini, Fabio: **Dario Argento: il Brivido, Il Sangue, il Thrilling** (Edizione Dedalo, 1986).
Newman, Kim: **Nightmare Movies**; Auteur afsnit om D. A., side 104-109 (Bloomsbury, 1988).
Pugliese, Robert: **Dario Argento** - bog nr. 126 i serien "Il Castoro Cinema" (La Nuova Italia, 1986).
Schoell, William: **Stay out of the shower: 25 years of shocker films beginning with "Psycho"** - afsnit om D. A., side 88-91 (Robinson Publishing, 1988).

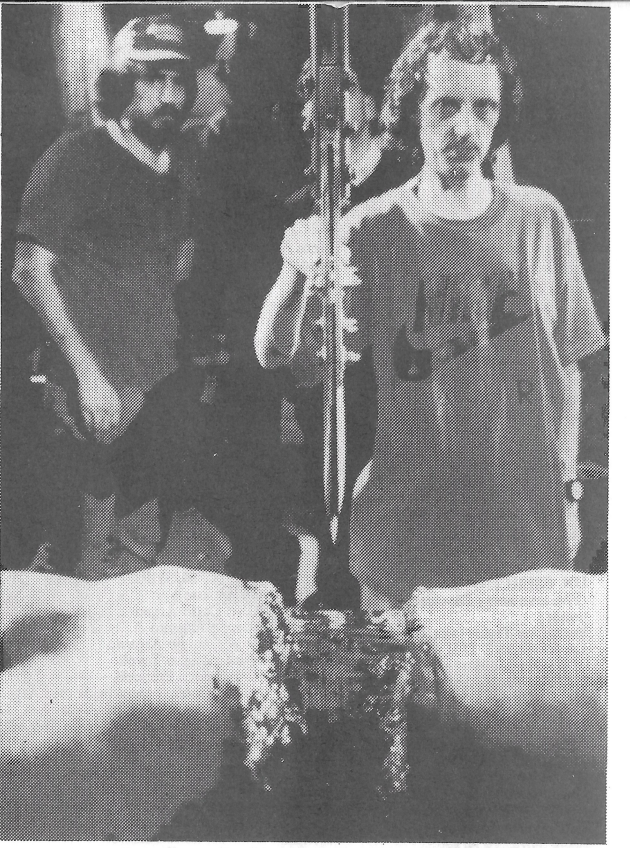

Dario Argento holder pause under optagelserne til DUE OCCHI DIABOLICI-episoden "Il Gatto Nero", her en in-joke hyldest til Poes "The Pit and Pendulum".

DARIO ARGENTO PÅ VIDEO; del 2

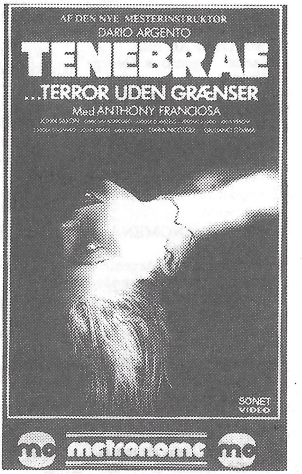

Guide til den nærmeste og mest komplette filmoplevelse. 2. del.

TENEBRE; DK-video: Tenebrae. Sonet/Metronome; længde: 96 min. Klippet! It-video: Tenebre. Creazione Home Video; længde: 97 min. Uklippet!

PHENOMENA; DK-video: Creepers. Polygram/Nordisk; l. 81 min. Klippet! NL-video: Phenomena. E.V.C. Video; l. 106 min. (længste engelsk-sproget version). It-video: Phenomena. Creazione H.V.; l. 111 min. Uklippet!!

OPERA; NL-video: Terror at the Opera. Orion?; l. 91 min. Klippet! It-video: Opera. ViviVideo; l. 103 min. Uklippet!

DUE OCCHI DIABOLICI; Artista Associati International; l. 115 min. Uklippet. Italiensk Cinema-print i omløb; italiensk videokassette ventes udsendt ved juletid!!

ARGENTO-filmografi på næste side.

Den komplette Dario Argento-filmografi

CO-SCRIPT:

1968: OGGI A ME... DOMANI A TE (Today it's me...Tomorrow you).
Instr: Tonino Cervi.
C'ERA UNA VOLTA IL WEST (Once upon a time in the west; Dk-bio/-video: Vestens hårde halse).
Instr: Sergio Leone.
+ storyboard: Argento.
LA RIVOLUZIONE SESSUALE. (Sexual Revolution).
Instr: Riccardo Ghione.
COMMANDOS.
Instr: Armando Crispino.
LA STAGIONE DEI SENSI.
Instr: Massimo Franciosa.
COMANDAMENTI PER UN GANGSTER (Dk-bio: Den store gangsterkrig).
Instr: Alfio Caltabiano.
PROBABILITÀ ZERO.
Instr: Maurizio Lucidi.

1969: METTI UNA SERA A CENA (One night at dinner/The love circle).
Instr: Giuseppe Patroni Griffi.
UN ESERCITO DI CINQUE UOMINI (Five man army; Dk-video: Præriens blodhunde).
Instr: Don Taylor (aka. Italo Zingarelli).
LA LEGIONE DEI DANNATI (Legion of the damned/Battle of the commandos).
Instr: Umberto Lenzi.

INSTRUKTION:

1969: L'UCCELLO DALLE PIUME DI CRISTALLO (The bird with the crystal plumage/The gallery murders/The phantom of terror; Dk-bio/video: Fuglen med krystalfjerpragten/Morderen i sort).
Instr/manus: Dario Argento.
Prod: Salvatore Argento.
Foto: Vittorio Storaro.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Ennio Morricone.
Medv: Tony Mustante, Suzy Kendall, Enrico Maria Salerno mfl.
Længde: 98 min.

1971: IL GATTO A NOVE CODE (The cat o' nine tails; Dk-bio: Den nihalede kat).
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento, Luigi Collo, Dardano Sacchetti.
Prod: Salvatore Argento.
Foto: Enrico Menczer.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Ennio Morricone.
Medv: Karl Malden, James Franciscus, Catherine Spaak mfl.
Længde: 112 min.

1971: QUATTRO MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO (Four flies on grey velvet; Dk-bio: Fire fluer).
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento, Luigi Cozzi, Mario Foglietti.
Prod: Salvatore Argento.
Foto: Franco Di Giacomo.
Klip: Franciose Bonnot.
Musik: Ennio Morricone.
Medv: Michael Brandon, Mimsy Farmer, Jean-Pierre Marielle.
Længde: 105 min.

1973: LE CINQUE GIORNATE.
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento, Luigi Cozzi, Enzo Ungari, Nanni Balestrini.
Prod: Salvatore Argento.
Foto: Luigi Kuveiller.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Giorgio Gaslini.
Medv: Adriano Celentano, Enzo Cerusico mfl.
Længde: 123 min.

1975: PROFONDO ROSSO (Deep red/Dripping deep red/The hatchet murders/The sabre tooth tiger; Dk-video: Mordets melodi).
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento & Bernardino Zapponi.
Prod: Claudio Argento.
Foto: Luigi Kuveiller.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Giorgio Gaslini & Goblin.
Medv: David Hemmings, Daria Nicolodi, Gabriele Lavia mfl.
Længde: 130 min. (director's cut!)

1977: SUSPIRIA (Suspiria; Dk-bio: Chokhouse).
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento & Daria Nicolodi.
Prod: Claudio Argento.
Foto: Luciano Tovoli.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Goblin i samarbejde med Argento.
Medv: Jessica Harper, Alida Valli, Joan Bennett, Stefania Casini, Udo Kier mfl.
Længde: 97 min.

1980: INFERNO (Inferno; Dk-bio/-video: Rædslernes inferno).
Instr/manus: Dario Argento.
Prod: Claudio Argento.
Foto: Romano Albani.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Keith Emerson.
Medv: Leigh McCloskey, Eleonora Giorgi, Irene Miracle, Gabriele Lavia, Alida Valli, Sacha Pitoeff, Veronica Lazar mfl.
Længde: 107 min.

1982: TENEBRE (Tenebrae/Unsane; Dk-video: Tenebrae - terror uden grænser); optaget under arbejdstitlen: "Sotto gli occhi dell' assassino".
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento & George Kemp (pseudonym?).
Prod: Claudio Argento.
Foto: Luciano Tovoli.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Simonetti, Pignatelli & Morante.
Medv: Anthony Franciosa, Daria Nicolodi, Giuliano Gemma, John Saxon mfl.
Længde: 101 min.

1984: PHENOMENA (Creepers; Dk-video: Creepers).
Instr/prod: Dario Argento.
Manus: Argento & Franco Ferrini.
Foto: Romano Albani.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Bill Wyman & Terry Taylor, Goblin, Boswell mfl.
Medv: Jennifer Connelly, Donald Pleasence, Daria Nicolodi, Patrick Bauchau mfl.
Længde: 115 min.

1987: OPERA (Terror at the opera).
Instr/prod: Dario Argento.
Manus: Argento & Franco Ferrini.
Foto: Ronnie Taylor.
Klip: Franco Fraticelli.
Musik: Bill Wyman & Terry Taylor, Simonetti, Brian & Roger Eno mfl.
Medv: Cristina Marsillach, Urbano Barberini, Daria Nicolodi, Ian Charleson mfl.
Længde: før den italienske censur: 108 min., efter: 105 min.

1990: DUE OCCHI DIABOLICI (Two evil eyes) - antologi-film over Edgar Allan Poes fortællinger.
Afsnit 2: "Il Gatto Nero" (The black cat).
Instr: Dario Argento.
Manus: Argento & Franco Ferrini.
Prod: Argento & Achille Manzotti.
Foto: Beppe Macari.
Klip: Pasquale Buba.
Musik: Pino Donaggio.
Medv: Harvey Keitel, Madeleine Potter, Sally Kirkland.
Hele filmens længde: 115 min.

PRODUCENT:

1978: DAWN OF THE DEAD (italiensk titel: Zombi; Dk-bio: Zombie-Rædslernes morgen).
Instr: George A. Romero.
+script-konsulent & co-musik: Argento.
Europæisk version redigeret af Argento.

1985: DEMONI (Demons).
Instr: Lamberto Bava.
+co-script: Argento.

1986: DEMONI 2 (Demons 2).
Instr: Lamberto Bava.
+co-script: Argento.

1989: LA CHIESA (The Church).
Instr: Michele Soavi.
+co-script: Argento.

199?: LA SETTA (The Sect).
Instr: Michele Soavi.

TV-ARBEJDE:

1973: LA PORTA SUL BUIO (fire "Twilight Zone"-agtige episoder til italiensk tv). Produceret af Dario Argento.
Afsnit 1: "La Bambola".
Instr: Mario Foglietti.
Afsnit 2: "Testimone Oculare".
Instr: Roberto Pariante.
Afsnit 3: "Il Tram".
Instr: Sirio Bernadotte (pseudonym for Dario Argento).
Afsnit 4: "Il Vicino di Casa".
Instr: Luigi Cozzi.

1987/88: GIALLO (game-show til italiensk kabel-tv).

ANDET:

1967: SCUSI, LEI É FAVOREVOLE O CONTRARIO?
Instr: Alberto Sordi.
Cameo af Dario Argento.

1986: TRUSSARDI ACTION (modeshow i Milano); iscenesat af Argento.

1987: FIAT CROMA (reklame; skudt i Australien); instruktion: Dario Argento.

FILM OM ARGENTO:

1985: DARIO ARGENTO'S WORLD OF HORROR. Instr: Michele Soavi.

1987: OPERAE - The making of OPERA. Instr: Marinella Nebbiolo.

Jim Henson 1936 - 1990

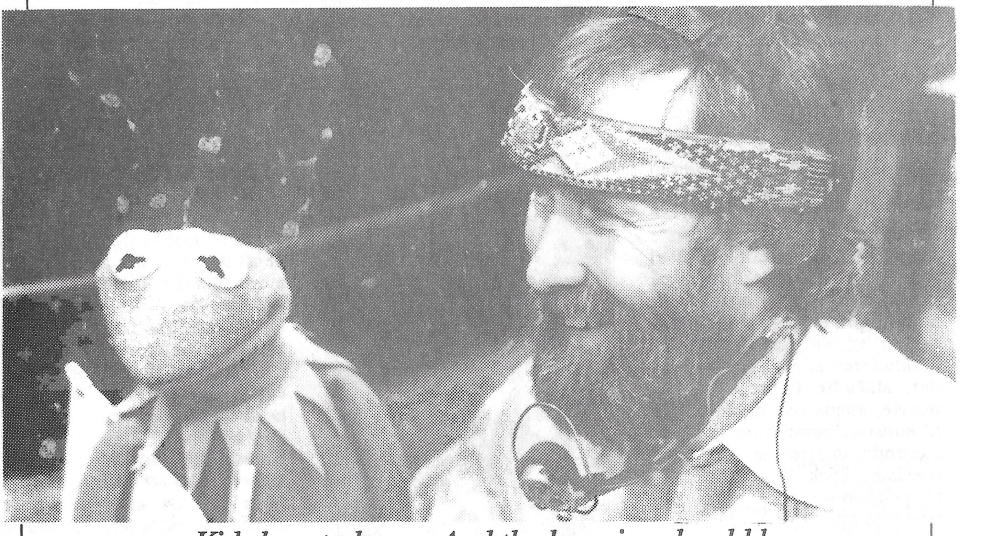

-Kids love to learn. And the learning should be exciting and fun. That's what we're out to do.
-Jim Henson

RIGTIGT NAVN:
James Maury Henson

DATOER:
Født 24/9-1936
Død 15/5-1990

FIRMAER:
Henson Associates, Inc.
Jim Henson's Creature Shop

KORTFILM
(uden dukker):
TIMEPIECE (1964; p+m+i; o) YOUTH '68 (1968; p); THE CUBE (1969; p+m+i); Diverse industri-kortfilm.

TV-SHOWS:
THE JUNIOR MORNING SHOW (1954; tv-debut); THE ED SULLIVAN SHOW (gæsteoptræden i 60'erne); THE STEVE ALLEN SHOW (gæsteoptræden i 60'erne); THE TONIGHT SHOW (gæsteoptræden i 60'erne); THE JIMMY DEAN SHOW (fast spot 1963-66); MUPPETS ON PUPPETS (1968); HEY CINDERELLA (1969); MUPPET VALENTINE SPECIAL (tidligt i 70'erne); OUT TO LUNCH (tidligt i 70'erne); THE PERRY COMO WINTER SHOW (gæsteoptræden i 70'erne); THE HERB ALBERT SPECIAL (gæsteoptræden i 70'erne); THE FANTASTIC MISS PIGGY SHOW (1982); ROCKY MOUNTAIN HOLIDAY (1983); MUPPETAMIA (aldrig lavt); MUPPETS, BABIES & MONSTERS (1985); THE TALE OF THE BUNNY PICNIC (1986); THE CHRISTMAS TOY (1986); PUPPET MAN (1987); THE MUPPETS AT DISNEY WORLD (1990)

TV-SERIER:
SAM AND FRIENDS (1954-62; *); SESAME STREET (1969 -) ; MUPPET SHOW (1976-81; *); FRAGGLE ROCK (1983-87; med dukker); FRAGGLE ROCK (1987-88; tegnefilm); MUPPET BABIES (1984- ; *); LITTLE MUPPET MONSTERS (1985); THE STORY TELLER (1986-88; *); THE JIM HENSON HOUR (1988); THE GHOST OF FAFFNER HALL (1989)

SPILLEFILM:
THE MUPPET MOVIE (1979; p); THE GREAT MUPPET CAPER (1981; i); THE DARK CRYSTAL (1983; p+m+i); THE MUPPETS TAKE MANHATTEN (1984); LABYRINTH (1986; m+i); THE WITCHES (1990; p)

EFFEKTER LEVERET TIL:
DREAMCHILD (1985); RETURN TO OZ (1985); THE BEAR (1989); TEENAGE MUTANT NINJA TURTLES (1990)

PRODUKTIONER PÅ VEJ:
(samarbejde med Walt Disney Co.):
JIM HENSON'S MOTHER GOOSE (tv-serie); LITTLE MERMAID'S ISLAND (tv-serie); MUPPETVISION IN 3-D (biograffilm)

DESUDEN:
Grammofonplader; sceneshows
Cameo-roller i INTO THE NIGHT (1984); SESAME STREET PRESENTS: FOLLOW THAT BIRD (1984)

LITTERATUR:
"Current Biography", marts 1977, side 15-17
(detaljeret karierre-gennemgang)
"Variety", 23. maj 1999, side 83
(detaljeret nekrolog)

R.I.P.

-kompileret af NICOLAS BARBANO
med hjælp fra HANNE RINGSTED, DR

SYMBOLERNE: o Academy Award-nomination; * Emmy

DICK SMITH
MAKEUP-MESTEREN

Af **Peder Pedersen**

Dick Smth er Mesteren. Han er faderen til den nyere tids makeup-udvikling. Han har opfundet og udviklet største delen af de materialer såvel som de teknikker, der bruges på området, og han fortsætter med at eksperimentere. Hans kreationer er vidtstrækkende og indkluderer alt fra flotte kvinder, afskudte fingre, monstre, djævle, aliens og forvandlinger til kunstige gummibryster og de aldrende ansigter, som er hans speciale. Dick Smith gør det simpelthen så godt, man ikke tror sine egne øjne!

Til højre: Dick Smith har sminket sig til "levende død", fra hans bog "Monster Make-up Handbook" (1965). Herunder: Smith foran sekslinger.

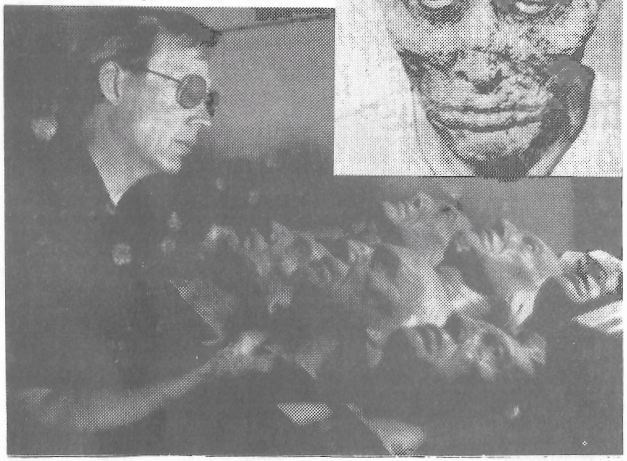

Richard Emerson Smith blev født den 26. juni, 1922 i New York'er-forstaden Larchmont. Forældrene tilhørte overklassen, og planerne var, at Smith skulle få sig en ordentlig uddannelse, der senere ville skaffe ham livets sande værdier: Et godt job, med mulighed for at arbejde sig til tops; han skulle gifte sig, få børn og blive medlem af golfklubben!

Dick Smith (som vi kender ham) blev optaget på Yale-universitetet. Intentionerne var at blive tandlæge. Næsten samtidig faldt han over bogen "Paint, Powder and Make-up" af Ivan Strauss, og eftersom Smith gennem de to foregående år havde spekuleret sig gul og grøn over, hvordan "man" havde lavet effekterne til **The Hunchback of Notre Dame** (1939), med Charles Laughton, og Spencer Tracys **Dr. Jekyll and Mr. Hyde** (1940) var han solgt. Smith købte øjeblikkelig bogen og aflagde visit på biblioteket, hvor han lånte alt om emnet. I fritiden sminkede han sig som Universals monstre, hvorefter han sprang rundt i kollegiets mørke gange og skræmte livet af skolekammeraterne! På den måde ville den ellers sky, generte og hårdt-studerende Smith få afløb for sine aggressioner. Han var et Jekyll/Hyde-syndrom!

Nu nærmede sig Den 2. Verdenskrig, og Smith afveg derfor mere og mere fra det fastlagte og forudbestemte mønsterliv. Det eneste, han havde i tankerne, var frygten for at blive skudt i småstykker, så han forlod studierne og efter kort tids militærarbejde, bestemte han sig for at blive "makeup-artist"! Han sendte fotos af sine hjemmebryggede amatørkreationer til praktisk talt alle Hollywoods makeup-værksteder, fik afslag fra samtlige og var lige ved at give op, da hans fader foreslog, at han skulle prøve at søge ind ved fjernsyn, som på det tidspunkt var det absolut nyeste nye!

Endelig i 1945 blev Smith - som den første makeup-artist nogensinde - fastansat på NBC-TV. Det nye job bestod derfor af alt fra "straight makeup" (pudder på næsen) til de spektakulære karakteristik-ændringer: "old-age"- og monster-makeup! Det var imidlertid skønhedsmakeup'en, der skræmte Smith mest. På det område havde han nemlig ikke mere erfaring end i forbifarten at have set sin moder lægge sin øjenskygge! Smith måtte således starte fra bunden. Sendetiden var et par aftener om ugen, ALLE shows foregik "live", og Smiths løn var $50 per uge. Med kun lidt litteratur om emnet og sin egen fantasi gik Smith igang. Gennem de næste fem år voksede Smiths-makeup-afdeling i takt med tv, der blev mere populært og mere almindeligt, og snart var han ansvarlig for hele 20 assistenter. Han opfandt helt nye materialer og teknikker til sort/hvid-tv, pionerede brugen af foam-latex, samt udviklede farve- og skyg-

ge-makeup til farvefjernsyn. Modeblade som "Vogue", "Women's Day" og "Seventeen" bragte artikler om hans skønhedsmakeup.

Smiths forvandling af skuespillerinden Claire Bloom på NBC-produktionen **Victoria Regina** (1957), fremstår til stadighed som et uovertruffent mesterværk. **Victoria Regina** var et 1 1/2-time langt live-tv-teater om Dronning Victorias liv og levned - fra hun var en ung pige til en gammel dronning. Claire Bloom, som var midt i 20'erne, ville straks efter 1ste akt løbe bag kulisserne, hvor hun havde tre (3) minutter til at blive forvandlet til en kraftig 40-årig. Kostumefolkene ændrede hendes kjole ved at fjerne øvre, på-knappede klæder, hår-specialisten gav hende paryk på, og Smith havde nu under to minutter til selve sminke-arbejdet, der normalt krævede halvanden-time. De to makeup-assistenter ville række Smith latex-proteserne og de nødvendige redskaber, mens den ene talte sekunderne højt. Smith havde kun 80 sekunder til det næste stadie, hvor Bloom skulle ældes endnu en snes år. Et sjal med en indsyet pukkel blev lagt over hendes skuldre, en grå paryk blev sat ovenpå den første, alt imens Smith og assistenterne påførte tykke latex-øjenlåg , poser under øjnene samt kind- og pande-proteser. Til epilogen, hvor Dronningen skulle være omkring de 80, brugte man en stand-in, som Smith i forvejen havde sminket. Bloom talte derefter synkront med stand-in'ens mundbevægelser. Stykket blev en kæmpesucces, men desværre fadede man i sluttekster, lige før makeup-credits.

I 1959 - efter at have skabt og designet makeup til over hundredevis af NBCs produktioner - tog Smith sin afsked grundet tv-selskabets seneste lønnedskæringer. Nu gik han over til spillefilmsproduktioner, men det blev ikke til nogen succesrig debut. Under optagelserne på filmen **Misty** hang Smiths bryllupsring fast i kanten på

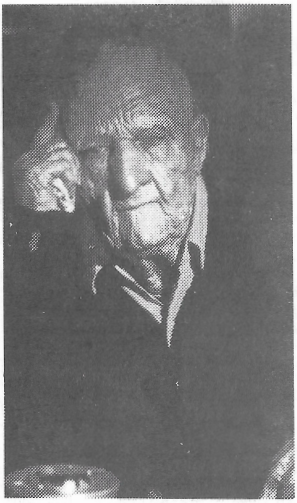

Fra venstre: Dustin Hoffman som den 121-årige Jack Crabbe i LITTLE BIG MAN (1969). Oscarvindende Marlon Brando som Don Corleone i THE GODFATHER (1971); begge ældet af Smiths faste hånd - amazing!?

den trailer, han netop sprang ned fra. Skindet blev flået af fingeren, og efter kun en uge blev den angrebet af koldbrand og måtte amputeres.

Smith var dog på mærkerne allerede en måned senere. Han fortsatte tv-arbejdet som "director of make-up" hos David Susskinds Talent Associates. Susskinds filmatisering af Rod Serlings tv-stykke **Requiem for a Heavyweight** (1961) med Anthony Quinn som en nedslidt bokser, gav Smith en ny chance for at vise sine talenter for biografpublikummet. Både filmen og makeup'en fik megen ros, og de næste par år arbejdede Smith på endnu en række feature-film. Men pludselig lå området i dødvande, og Smith brugte det efterfølgende år på at skrive "Do-it-yourself-Monster Make-up Handbook" (1965), som betegnes for at være amatør-makeup'ens bibel! Han fik job som sminkør på diverse teaterproduktioner, men det var kun for en stund; Smith følte sminken ikke var nok detaljeret. Han arbejdede igen som free-lance tv-sminkør, indtil han i 1968 fik sit gennembrud på "Det store Lærred": Smith forvandlede Dustin Hoffman til en 121-årig olding på filmen **Little Big Man (En god dag at dø)**. Han fik for alvor slået sit navn fast (på slut-teksterne) efter de uforglemmelige "special make-up effects" til **The Godfather** (1971) og **The Exorcist** (1973). De rå og voldsomme gorefx til **Taxi Driver** (1975) gav Smith den første "full-screen credit", og siden da har opgaverne strømmet ind.

Karakter-ændringerne er Smiths foretrukne område, og gennem de senere år af hans livslange karierre, har han haft mulighed og penge nok til selv at vælge de projekter, han finder mest udfordrende. Han har den sidste tid selv kun skabt makeup til ganske få film, mens han har designet og produceret sminken til, samt været konsulent eller "supervisor" på en lang række andre. Samtidig holder han kurser i makeup'ens forunderlige verden og giver råd og ideer til sine kolleger og tidligere assistenter og elever, såsom Rick Baker, Carl (**Wolfen, Remo**) Fullerton og John (**Year of the Dragon, Dick Tracy**) Caglione.

Dick Smith har - på trods af de kun 9 fingre og afvigelsen fra mønsterlivet - fået sig en god, mindeværdig karriere (-en fortjent Academy Award for makeup'en til **Amadeus**). Heldigvis - og tak for, at han droppede det forudbestemte liv til fordel for makeup'en, ellers ville "filmen" (og tv for den sags skyld) ikke være, hvad den er idag!!

SMITH-filmografi på næste side.

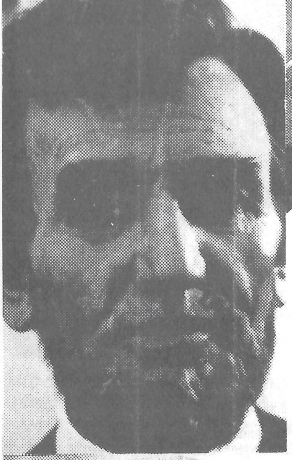

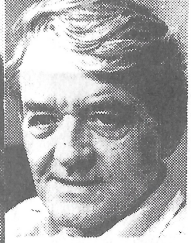

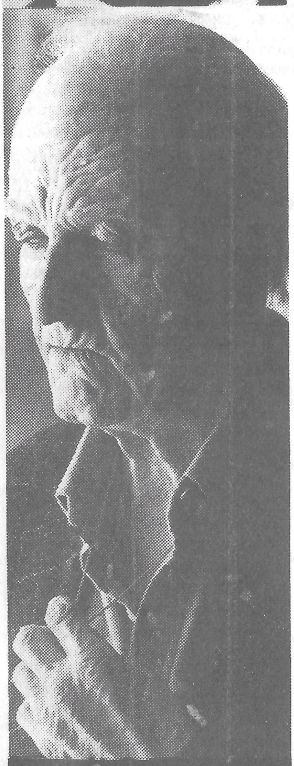

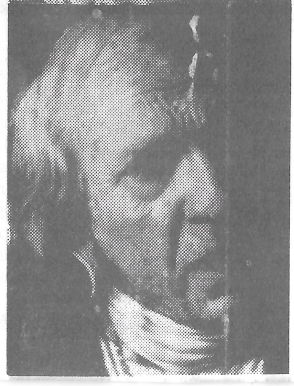

Fra oven: Hal Holbrook som sig selv; og Abe Lincoln i tv-serien NORD OG SYD; David Bowie som aldrende vampyrofter i THE HUNGER (1983); og nederst F. Murray Abraham som Saliere i AMADEUS (1983), der gav både ham og Dick Smith en Oscar!!

LITTERATUR:.

Al Taylor & Sue Ray: **Making a Monster** (1980).
Cinefex: nr. 33.
Fangoria: nr. 16, 17, 26, 28, 60, 61.
Cinefantastique: vol. 11 nr. 1, vol 11 nr. 2., vol. 15 nr. 3.
Mad Movies: 23.
Dick Smith: **Do-it-yourself Monster Make-up Handbook** (1965).

DICK SMITH - FIL

NOTE: Som leder af makeup-afdelingen på NBC-TV - og senere tv-selskabet Talent Associates, stod Dick Smith for ALLE shows, serier og tv-specials. Tv-listen herunder vil derfor kun blive komplet, havde vi kunnet skaffe tv-selskabernes programoversigter de pågældende år - og hvis INFERNOs sidetal samtidig var 50% større. Listen herunder er til trods den mest komplette nogensinde!

TV-FILM & -SERIER:

(i alfabetisk rækkefølge)

ABRAHAM LINCOLN
ALICE IN WONDERLAND
ARSENIC AND OLD LACE
THE BARRETTS OF WIMPOLE STR.
BELIEVE IT OR NOT
CHEVROLET ON BROADWAY
A CHRISTMAS CAROL (x 2)
CYRANO DE BERGERAC
THE DATCHET DIAMONDS
THE DEVIL AND DANIEL WEBSTER
THE DIARY OF ANNE FRANK
DON QUIXOTE
ETHAN FROME
GRIFFELKIN
HANSEL AND GRETEL
HARRY TRUMAN, PLAIN SPEAKING
THE HEIRESS
HOUSE OF DARK SHADOWS
JACK AND THE BEANSTALK
THE LAST WAR
THE LITTLE FOXES
MACBETH
MAGIC FLUTE
THE MAN ON HALF MOON STREET
MARK TWAIN TONIGHT! *
MAYERLING
MEDEA
THE MIRACLE ON 34TH STREET
MONSTERS; konsulent
THE MOON AND SIXPENCE
NORTH AND SOUTH
OLIVER TWIST
PETER PAN
THE PICTURE OF DORIAN GRAY
PIGUE DAME (aka. THE QUEEN OF SPADES)
PINOCCHIO
THE POWER AND THE GLORY
THE SCARLET PIMPERNEL
SOLDIER IN LOVE
STARWAGON
THE STRANGE CASE OF DR. JEKYLL AND MR. HYDE +
THE TAMING OF THE SHREW
TWELTFH NIGHT
VICTORIA REGINA
WAY OUT (episoderne: "False Face", "Side Show" & "Soft Focus"!)

TV-SHOWS, -OPERAER, -TEATRE o.lign.:

BRECK FAMILY CLASSICS
DUPONT SHOW OF THE MONTH
HALLMARK HALL OF FAME
JIMMY DURANTE SHOW
KRAFT TELEVISION THEATRE
THE NBC OPERA
PRODUCERS SHOWCASE
ROBERT MONTGOMERY PRESENTS
SUCRETS (tv-reklame)

SPILLEFILM:

1962: REQUIEM FOR A HEAVY-WEIGHT
1963: IT'S A MAD, MAD, MAD, MAD WORLD (Hopla, vi lever)
ALL THE WAY HOME
THE CARDINAL
THE WORLD OF HENRY ORIENT (Peter Sellers i dur og mol)
1964: HARVEY MIDDLEMAN, FIREMAN
1965: MARCO THE MAGNIFICENT
1968: MIDNIGHT COWBOY (-)
1969: ME, NATALIE
LITTLE BIG MAN (En god dag at dø)
1970: HOUSE OF DARK SHADOWS
WHO IS HARRY KELLERMAN? (Hvem er Harry Kellerman?)
1971: CARNAL KNOWLEDGE (Kødets lyst)
THE GODFATHER (-)
1973: THE EXORCIST (Eksorcisten)
1974: THE GODFATHER II (-)
1975: THE SUNSHINE BOYS (-)
THE STEPFORD WIVES (Dukkekvinderne)
TAXI DRIVER (-)
BURNT OFFERINGS; ukrediteret
1976: MARATHON MAN (Maratonmanden)
1977: THE SENTINEL (-); konsulent
EXORCIST II: THE HERETIC (Eksorcisten II: Kætteren); konsulent
1978: THE FURY (Den hemmelige kraft)
1979: THE DEER HUNTER (-)
1980: NIGHTHAWKS (Terrorpatruljen)
DOGS OF WAR (Dødens drabanter)
SCANNERS (-); konsulent
THE FAN (-)
ALTERED STATES (Eksperimentet)
1981: GHOST STORY (Vild opstandelse)
1982: SPASMS aka DEATH BITE (Spasms - den tavse dræber)
1983: THE HUNGER (-)
AMADEUS (-) ●
1984: STARMAN (-)
PRIZZI'S HONOR (Familiens ære); konsulent
1986: POLTERGEIST III (-)
1988: EVERYBODY'S ALL AMERICAN aka WHEN I FALL IN LOVE (Everybody's all american)
1989: DAD (Far) o
1990: THE GODFATHER III: THE CONTINUING STORY

SYMBOLERNE:
* EMMY Award
\+ EMMY-Nomination
● ACADEMY AWARD
o ACADEMY AWARD-Nomination

Mater Infernorum

film review

- AKTUELLE FILM I BIFFEN OG PÅ VIDEO!

BIFFEN

ROBOCOP 2

Jens Sørensen

ROBOCOP 2, USA 1990.
DK-bio: Robocop 2 (Nordisk).
Instr: Irwin Kershner.
Manus: Frank Miller.
Foto: Mark Irwin.
Musik: Leonard Rosenman.
Spfx: Phil Tippett, Craig Davies.
Robosuit: Rob Bottin.
Medv: Peter Weller, Nancy Allen, Dan O'Herlihy, Tom Noonan m.fl.
Længde: 117 min.

Peter Weller og Nancy Allen er tilbage i fremtiden som superstrømerparret. Historien i **RoboCop 2** er som sådan kopieret fra etteren: RoboCop er ikke god nok, så der må laves en ny og mere avanceret kyborg, RoboCop 2. Hertil bruger man hjernen fra en dødsdømt skurk,

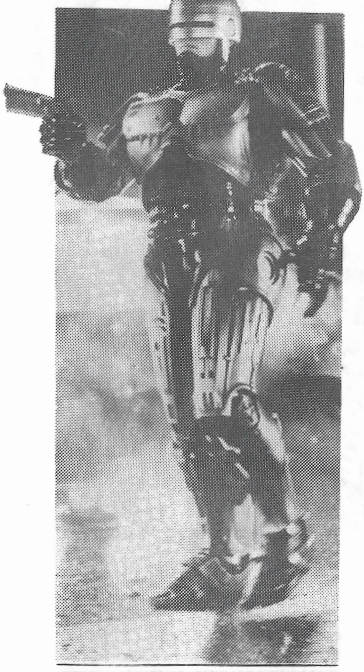

og så er alt dømt til at gå galt.

RoboCop 2 mangler alt den satire og hårdhed, der gjorde forgængeren til et lille mesterværk. Weller og Allens skuespilspræstationer falder til et plan, der gør Jarl Friis-Mikkelsen til sikker Oscarwinner, og filmens eneste kvaliter er de morsomme reklamespots samt Phil Tippetts utrolige stop-motionfx. Måske burde flere producenter overveje at gøre som Jydekompagniet: Drop 2'eren og gå direkte til del 3!

Kent.Hansen synes det er årets film!!

TOTAL RECALL

Thomas Rostock

TOTAL RECALL, USA 1990.
DK-bio: Sidste udkald (Dansk Filmindustri).
Instr: Paul Verhoeven.
Manus: Ronald Shusett, Dan O'Bannon & Gary Goldman - efter novelle af Philip K. Dick.
Foto: Jost Vacano.
Musik: Jerry Goldsmith.
Spfx: Dream Quest, ILM.
Makeup: Rob Bottin.
Medv: Arnold Schwarzenegger, Rachel Ticotin, Sharon Stone, Michael Ironside, Ronny Cox m.fl.
Længde: 109 min.

Glem alt om en ny **Blade Runner** her! Med Arnold Schwarzenegger i sadlen som Agent Quaid plaget af hukommelsesproblemer forvandles Philip K. Dicks "We can remember it for you wholesale" til non-stop stupid action uden nogen kunstneriske formildende omstændigheder. Verhoeven må have fået en hjerneblødning, og jeg ligeså: Morede mig gevaldigt over det enfoldige Mars-sceneri, de vilde effekter og det hæsblæsende tempo. P som i Poppet og Popcorn!

Ghost

Thomas Rostock

GHOST, USA 1990.
DK-bio: Ghost.
Instr: Jerry Zucker.
Manus: Bruce Joel Rubin.
Foto: Adam Greenberg.
Musik: Maurice Jarre.
Spfx: ILM, Richard Edlund.
Medv: Patrick Swayze, Demi Moore, Tony Goldwyn, Whoopi Goldberg m.fl.
Længde: 121 min.

Ghost er en fin og sympatisk lille "sleeper" fra **The Naked Guns** pjatte-instruktør, Jerry Zucker, der her holder sine tøjler stramt og ikke lader sine kendte gag-gag humor løbe af med, hvad der i bund og grund er en sentimental og hjertevarm affære om kærligheden hinsides døden.

Patrick Swayze og Demi Moore (som stiller op i friskfræset crew-cut!) spiller det forelskede New Yorkerpar Sam og Molly, der må lide den tort at skulle kultivere deres forhold i grænselandet mellem den himmelske og den jordiske verden. Sam bliver nemlig myrdet i filmens første halvdel, og livet i limbo er ingen dans på roser, finder han hurtigt ud af. Splittet i sin sjæl mellem kærligheden til kæresten og det lokkende, CE3K-belyste afterlife, lærer han dog at leve med spøgelsestilværelsen (bl.a. via et par vellykkede ILM-effekter!) og bru-

ger en del af sin metafysiske fritid sammen med det friviole medium Oda Mae Rae (Whoopi Goldberg på toppen af sin yde evne!); jagten på den usle mandsperson, der forårsagede hans død. Men bare rolig, hen ad vejen, ind i mellem alle komplikationerne, bliver der masser af tid til at vinde tåresprinkleren Mollys hjerte for tid og evighed med den enkle og banale sætning: "I love you". Undertegnede anmelder kunne få lyst til at sige: "Ditto"!

GREMLINS 2

THE NEW BATCH

Thomé et Pedro

GREMLINS 2 - THE NEW BATCH, USA 1990.
DK-bio: Gremlins 2 - Det nye kuld (Warner).
Instr: Joe Dante.
Manus: Charlie Haas.
Foto: John Hora.
Musik: Jerry Goldsmith.
Gremlin/Mogwai-fx: Rick Baker.
Sp-visual-fx: Dennis Michelson.
Spfx: Doug Beswick, Ken Pepiot, Albert Delgado m.fl.
Medv: Zach Galligan, Phoebe Cates, John Glover, Robert Prosky, Christopher Lee, Dick Miller, Robert Picardo, Bugs Bunny, Daffy Duck.
Længde: 105 min. (Uklippet!)

Grundet Warner/Metronomes uhæmmede saksen af Joe Dantes **Gremlins 2 - The New Batch (Gremlins 2 - Det nye kuld)**, ser vi os nødsaget til at boy-kotte den danske biografversion. Herunder finder du censurklippene samt de korrekte tider:

1. Gremlin dukker op i kontrolrum; hoved op gennem mixerpult og efterfølgende overfald af teknikker - ca. 20 sek.

2. Daniel Clamp (John Glover) presser gremlin-sekretær gennem papir-emakulator (splat!) - ca. 65 sek.

3. Kate (Phoebe Cates) i elevator; **The Brood**-in-gag samt maste gremlins - ca. 50 sek.

4. Dr. Catherers (Christopher Lee) død; åbner våbenskab, får gremlin på armen og myrdes af elektrisk gremlin - ca. 24 sek.

5. Dele af edderkoppe-gremlinens angreb og død (Gizmo som Rambo) - ca. 40 sek.

Total: 199 sek. (eller 3 min. 19 sek.) Bemærk: Metronome har postuleret, at videoversionen er uklippet!!!

WILD AT HEART

Thomas Rostock

WILD AT HEART, USA 1990.
DK-bio: Vilde hjerter (Constantin).
Instr & Manus: David Lynch.
Foto: Frederic Elmes.
Musik: Angelo Badalamenti.
Sound design: Randy Thom.
Medv: Nicolas Cage, Laura Dern, Willem Dafoe, Diane Ladd, Isabella Rossellini, Harry Dean Stanton, Crispin Glover m.fl.
Længde: 127 min.

"Toto, I have the feeling we're not in Kansas anymore!" - Nej, vi er derimod et eller andet sted på David Lynchs perverterede udgave af "The Yellow Brick Road", og spjætter, synger, danser, brækker og eksploderer os hele vejen gennem en forunderlig drøm tintet af alle regnbuens farver og hjertets mørkeste mørke. Lynchs nyeste er en superb "joy-ride" ud i passionens vilde flammer, som via klassikeren **The Wizard of Oz (Troldmanden fra Oz**, 1939) og neokultkomedien **Raising Arizona (Arizona Junior**, 1987) tager os med på det hede par Sailor Ripley (Nicolas Cage) og Lula Pace Fortunes (Laura Dern) elskovsflugt fra Mor, Myndigheder og det sædvanlige slæng af lejemordere, bisser og bøller. Det er en meget varm og kvælende oplevelse langs landevejene i de kogende Sydstater, hvor den ene mere mærkelige hændelse afløser den anden, og da Lynch ikke kan lade være med at være Lynch, serveres vi simpelthen for mængder af de små totalt unødige afstikkere af bizarre historier, vi alle elsker og holder af.

Faktisk er filmen bedst, når den tager sig tid til at grave i de tilsyneladende irrelevante hemmeligheder, som synes at have sat sine ar i Sailor og Lulas "sarte" sjæle. Til perlerne kan nævnes: Lulas fætter Dell (Crispin Glover i en utrolig cameo!), der insisterer på at holde fast ved "The Christmas Spirit" samt udvidet sandwich-produktion i et desperat forsvar mod invaderende Grønne Mars-mænd; Sailors møde med en vellystig luder; og Lulas voldtægt som mindreårig med efterfølgende abort. Andre godbidder er at finde i Diane Ladds klynkende pendant til Margaret Hamiltons "The Wicked Witch of The West" og en vidunderlig sleazy Willem Dafoe i rollen som psykopaten Bobby Peru (a kid brother of Frank Booth, no doubt!)

Tag dog ikke fejl, **Wild at Heart** er på ingen måde så gennemarbejdet og velfunderet en film som mesterværket **Blue Velvet**, men hvad gør det! Vi kan vel nøjes med en på éen gang sær og simpel kærlighedshistorie midt i alverdens ondskab og stinkende fordærv! Come on, you Anti-Lynchianites out there, havde I virkelig forventet, at jeg ville give den Cannes-vindende weirdo-udskejelser mindre end fire splats? Ha! You must be over the rainbow!!

THE NAVIGATOR

Nicolas Barbano

THE NAVIGATOR, Australien/New Zealand 1988.
DK-bio: The Navigator (Kærne).
Instr: Vincent Ward.
Manus: Vincent Ward, Kelly Lions, Geoff Chapple.
Foto: Geoffrey Simpson.
Musik: Davood A. Tabrizi.
Medv: Hamish McFarlane, Bruce Lyons, Chris Haywood, Marshall Napier, Noel Appleby, Paul Livingston.
Længde: 93 min.

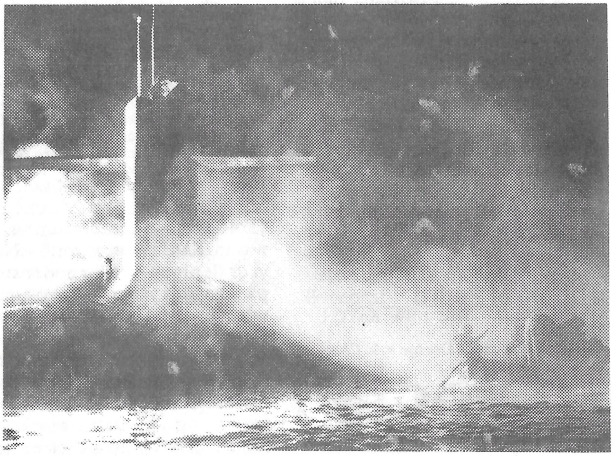

The Navigator er i sin tematik - selvopofrelse som vejen til frelse - i nært slægtskab med den svenske **Ofret** (Andrei Tarkovskij, 1986), og begge film er dystre film, som på trods af deres høje kunstneriske kvaliteter ikke indbyder til et umiddelbart gensyn.

Den 34-årige newzealand-ske filmmager Vincent Ward brugte fire år på at realisere **The Navigator**, hvis handling delvis er henlagt en helt igennem sort, Bergmansk middelalder, hvor ligkisterne flyder ned ad floderne som et varsel om den pestepidemi, der har sat dem i bevægelse.

I en lille landsby befolket af minearbejdere bor drengen Griffin, hvis jævnaldrende håner ham for hans tendens til at falde i staver. Men bag Griffins fraværende øjne udrulles visioner og varsler om en forestående rejse tværs gennem Jorden til en stor katedral, hvor et religiøst sone-offer skal frelse landsbyen fra Den Sorte Død.

I desperat magteløshed krydret med en gnist af håb udrustes en ekspedition, fem fuldvoksne mænd, som i følge med Griffin håber at føre dennes vision ud i livet. Den lille gruppes kvest tager dog en uventet drejning, da den fører dem fra deres deprimerende, sort/hvide hjemstavn anno 1348 til en farvegnistrende, teknokratisk storby anno 1988. Her møder mændene en række prøvelser, sådan som det hører sig til i den slags eventyr.

En motorvej med en konstant strøm af livsfarlige metaluhyrer gør det ud for tærskelvogter nr. 1; vi oplever kun situationen fra de tidsrejsendes synsvinkel, og mændenes forsøg på at komme helskindet over vejen antager hurtigt karakter af et mareridt, der er blevet til virkelighed.

Næste tærskelvogter, en ubåd, der tavst truende dukker op af en fredelig bugt, er et mindre troværdigt indslag, som antyder, at dette ikke er nogen helt almindelig tidsrejse. Griffins ældre broder mærker da også transcendensens tunnel rive i sig, da han på ligeledes utroværdig vis havner foran et tog, der suser gennem et industrikvarter med ufattelig fart.

Den tredie prøvelse kommer, da mændene på mirakuløs vis får mulighed for at anbringe deres offer - et tungt kors af kobber - på et højt kirketårn. At det er et farligt forehavende ved de kun alt for godt: Griffin har filmen igennem haft visioner af en faldende person, der dør under forsøget. Hvem af de fem tør trodse varslet og om muligt fuldføre kvesten?

Vincent Ward, der fik den oprindelige ide til filmen, har skabt et højst gennemarbejdet værk, en shamanistisk inspireret fantasi-verden befolket af troværdige og skarpt tegnede figurer. Den iranske komponist Tabrizis musik er en selsom men gennemtænkt blanding af sækkepiber, kirkekor og keltiske arbejdersange, og filmen byder på den (i min erfaring) hidtil mest vellykkede kombination af farve- og sort/hvid-film.

Vor tid opleves af de besøgende som mere farvestrålende end deres egen, men er derudover fremstillet som en parallel til middelalderen (især: pest = aids), og den slags er jo altid tankevækkende. Men ifølge instruktøren selv er **The Navigator** først og fremmest en film om TRO - om at tro på evnen til ved egen gerning at føre sit liv i den retning, man ønsker. Ud af det tema er vokset en tematisk rig, visuelt overlegen og følelsesmæssigt engagerende film.

The Navigator er fortalt med fuld tillid til sin egen historie, som den fuldfører på overraskende og tilfredsstillende vis, som en Kristus-parallel, der lægger al hæderen hos den renhjertede drømmer. Det er minsæl ikke hver dag, man går i biografen og oplever den slags.

Nicolas Barbano

DICK TRACY, USA 1990.
DK-bio: Dick Tracy (Warner).
Instr: Warren Beatty.
Manus: Jim Cash & Jack Epps, Jr.
Foto: Vitterio Storaro.
Musik: Danny Elfman & Stephan Sondheim.
Makeup: John Caglione & Doug Drexler.
Spfx: Michael Lloyd & Harrison Ellenshaw.
Medv: Warren Beatty, Madonna, Al Pacino, James Caan, Charles Durning, Dick Van Dyke, Glenne Headly, Dustin Hoffman, Charles Korsmo, Mandy Patinkin, Henry Silva.
Længde: 113 min.

Chester Gould skabte tegneserie-detektiven Dick Tracy i 1931, og siden har andre tegnere været ansvarlige for figuren, der optrådte i sit oprindelige medie så sent som i 1989. Serien er blevet filmatiseret adskillige gange: Fire serials i 30'erne og 40'erne. fire biograffilm i 40'erne, en tv-serie 1950-52 og en tegnefilm-serie i 1961.

Warren Beattys stort anlagte filmatisering er dog et kapitel for sig selv. Handlingen er helt traditionel, Dick bekæmper gangsterne, men Beatty har valgt at lade den udspille sig i en stiliseret tegneserie-verden befolket af gangster-typer karrikeret ud i det absurde. Tegneserien tilhører den fantastiske genre pga. et par tekniske innovationer, hvoraf den mest tekniske er Tracys armbånds-radio (i den version, jeg læste som dreng, var den blevet et armbånds-tv), men filmen er "cinefantastique" hovedsagligt i kraft af sin surrealistiske visualisering.

Beatty har virkelig formået at transformere tegneseriens æstetik til filmmediet, takket være Vittorio (**The Bird with the Crystal Plumage**) Storaros filosofiske farvelade-fotografering (Storaro kan tale i timevis om, hvorfor han har valgt en bestemt farve frem for en anden), Harrison Ellenshaws matte-paintings (der for en gangs skyld skal ligne det, de er) og den groteske makeup (der gør det ret så vanskeligt at identificere skuespillerne). Som en visuel præstation er **Dick Tracy** et mesterværk.

Hvad angår det øvrige, fandt jeg filmen ret ordinær, grænsende til det kedsommelige. Dustin Hoffman har en sjov birolle, det er overraskende at se Madonnas bryster i en Walt Disney-produktion, og det er højdepunkterne...!!

Men jeg har nu heller aldrig brudt mig om tommygun-genren - so ask somebody else, wise guy!

Peder Pedersen

A NIGHTMARE ON ELM STREET 5 - DREAM CHILD, USA 1989.
DK-bio: Freddys sidste mareridt (Nordisk)
Instr: Stephen Hopkins.
Manus: Leslie Bohem, Skipp & Spector.
Foto: Peter Levy.
Musik: Jay Ferguson.
Spfx/makeup: Doug Beswick, Peter Kuran, KNB EFX, Dan Miller.
Medv: Robert Englund, Lisa Wilcox, Kelly Jo Minter, Danny Hassel m.fl.
Længde: 89 min.

Freddy Fup er tilbage; han hærger de unge på Elmegade (børne- og dødelighedskvotienten må være konstant stigende i det område). Drømmemesteren Alice forsøger at overbevise vennerne om, at det denne gang er alvor, mens de påstår, hun lider af efterchok (måske efterveer!?) fra del 4. Dét er hun ikke alene om! Skipp og Spectors manus minder mistænkeligt meget om et rip-off af alt fra **It's Alive (Babykiller**, 1975) og **Videodrome** (1982) til "a-ha"s musikvideo **Take on me** (den med tegneserien), og det er ikke engang godt lavet!!

Det eneste absolut uhyggelige ved **A Nightmare on Elm Street 5 - Dream Child** er, at den blev en stor nok succes til, at næste afsnit allerede er på vej (aaarrgh!!)!?

O

BIOGRAF-CHECKLISTE

v/**Nicolas Barbano**

Danske biografpremierer i den fantastiske genre omfattede i perioden 1/1-1/10 1990 følgende titler:

Science fiction:

BACK TO THE FUTURE Part III (Tilbage til fremtiden del III)
BILL & TED'S EXCELLENT ADVENTURE (Frem til fortiden)
THE HANDMAID'S TALE (Tjenerindens fortælling)
THE HUNT FOR RED OCTOBER (Jagten på Røde Oktober)
ROBOCOP 2 (RoboCop 2)

Fantasy:

AKIRA KUROSAWA'S DREAMS (Akira Kurosawa's drømme)
ALWAYS (always)
ERIK THE VIKING (Vikingerne kommer)
FIELD OF DREAMS (Field of dreams)
GREMLINS 2 - THE NEW BATCH (Gremlins 2 - det nye kuld)
JOE VERSUS THE VOLCANO (Joe og vulkanen)
LAWRENCE OF ARABIA (Lawrence of Arabia)
LOOK WHO'S TALKING (Det er mig, der snakker)
THE NAVIGATOR (The Navigator)
PANDORA'S MIRROR (Det forsexede spejl)
IL PICCOLO DIAVOLO (Den lille djævel)
O PRINCEZNÉ JASNÉNCE A LÉTAJICIM SEVCI (Prinsessen og den flyvende skomager)
SCENES FROM A CLASS STRUGGLE IN BEVERLY HILLS (De ligger vandret i Hollywood)
YOUNG EINSTEIN (Young Einstein)

Horror:

THE GUARDIAN (Djævelens babysitter)
NIGHTBREED (Nightbreed - nattens yngel)
A NIGHTMARE ON ELM STREET 5: THE DREAM CHILD (Freddys sidste mareridt)
TREMORS (Ormen)

Dokumentar:

COMIC BOOK CONFIDENTIAL (Comic book confidential)

KOMMENTARER: Genre-inddelingerne bør kun opfattes som vejledende og kan som altid diskuteres. Er ubåden i THE HUNT FOR RED OCTOBER så avanceret, at filmen bør kaldes SF? Det er svært at sige. Der hesker desuden for tiden det rationale hos den yngre fandom, at da vi godt kan lide den fantastiske genre, må alle film, som vi kan lide, tilhøre den fantastiske genre. Nogle har således givet udtryk for, at THE COOK, THE THIEF, HIS WIFE AND HER LOVER, THE PUNISHER, WILD AT HEART og sågar TWIN PEAKS skulle høre til den fantastiske genre. Give me a break!!

VIDEO

HENRY

Søren Jacobsen

Instruktøren John McNaughtons **Henry: Portrait of a Serial Killer** er den mest uhyggelige og rædselsfulde film, jeg nogensinde har set. Hvert eneste sekund af **Henry** trækker tilskueren dybt ind i et foruroligende og mørkt univers, der i skræmmende grad minder alt for meget om vor egen virkelighed.

Løst baseret på faktiske hændelser fortæller filmen om massemorderen Henry (Michael Rooker). Hans sind er præget af hadet til moderen, der tvang ham til at klæde sig ud som en pige. "-Yeah, I killed my mama!" svarer Henry pigen Becky, da hun spørger ham direkte. Becky, der er søster til Henrys-værelses-kammerat Otis, får sympati med den tilsyneladende ulykkelige Henry, men Henry plejer sine frustrationer ved at slå ihjel - igen og igen. "-It's either you or them!" siger han, og snart trækker han Otis ind i sit blodige verdensbillede.

Henry gør intet for at underholde sit publikum med stiliserede drab i avancerede kameravinkler - her vises tingene råt, beskidt og realistisk. Og det placerer **Henry** lysår fra polerede Hollywood-produktioner så som **The Stepfather**. **Henry** er et modbydeligt og makabert mesterværk.

Peder Pedersen

Henry - Portrait of a Serial Killer er - som titlen antyder - historien om en massemorder. Man følger den mid-aldrende Henry Lee Lucas, en ellers genert og tiltalende mand med en beskidt fortid: Hans far tærskede ham, han slog sin mor ihjel, afsonede sin fængselsstraf og er nu tilbage. Han går ind i nogle perioder, hvor han må og skal dræbe; sammen med cellekammeraten Otis slår de tiden ihjel ved at myrde!

Henrys PR og filmplakat har fortalt os, at det ikke er opspind fra en smart screenwriter, men derimod en fortælling fra det virkelige liv, og egentlig kunne den såmænd være hentet fra "Ekstra Baldet" eller "BT". Filmen skulle endvidere have en fuldstændig objektiv synsvinkel, og det burde så være op til tilskueren at danne sig en holdning om den psykotiske forbryder. Hvordan det kan lade sig gøre at holde af fyren, når man har (type-)castet Michael Rooker: Skydegal rascist i **Mississippi Burning** og jaloux morder i **Sea of Love**, er mig uforståeligt!!

Hensigten var sikkert god nok, men **Henry** skabte ingen større reaktion hverken hos eller i mig (måske er jeg kold og kynisk?!). Årets mest roste og omtalte horrorfilm blev dermed en mindre skuffelse. Af "true stories" foretrækker jeg Tobe Hoopers **The Texas Chain Saw Massacre** til hver en tid.

HENRY: PORTRAIT OF A SERIAL KILLER, USA 1986. Instr: John McNaughton. Manus: John McNaughton, Lisa Dedmond og Steven A. Jones. Musik: John McNaughton, Ken Hale og Steven A. Jones. Makeup: Jeffrey Lyle Segal. Medv: Michael Rooker, Tom Towles, Tracy Arnold. Længde: 83 min.

A CHINESE GHOST STORY

Jesper Ørsted

A CHINESE GHOST STORY (Aka. GOLDEN SWALLOW), Hong Kong 1987.
Instr: Ching Sui Tang.
Producer: Tsui Hark.
Manus: Yuen Kai Chi.
Foto: Poo Hang Seng, Sander Lee, Tom Lau, Wong Wing Hang.
Musik: Romeo Diaz, James Wong.
Medv: Leslie Cheung, Wong Tsu Hsien, Wu Ma, Lau Siu Tung.
Længde: 91 min.

En fattig skatteopkræver i det gamle Kina ankommer til en landsby og anvises til det hjemsøgte Lan Ro tempel udenfor byen, hvor han kan sove gratis. Her forelsker han sig i en smuk pige, der uheldigvis viser sig at være et spøgelse (i kinesisk forstand; vel nærmere en succubus i vestlig forstand) domineret af en modbydelig ældgammel træånd, der tvinger hende til at lokke mænd til sig, som træånden så udsuger for livskraft med sin rekordagtige, lange tunge. Spøgelsespigen er blevet lovet bort til Mørkets Herre himself, og bryllupet skal stå om tre dage. Sammen med den sværdkæmpende tempelpræst, Yen, som har viet sit liv til udryddelse af spøgelser, vil skatteopkræveren forpurre træåndens planer, hvilket dog involverer en redningsaktion til helvede.

Dette er et billedstærkt eventyr, der drypper af atmosfære og holder et hektisk tempo med et kameraarbejde á la Sam (**Evil Dead**) Raimi. Yen udkæmper dueller med spøgelser i skoven og bruger træstammerne som trampoliner, så han kan bevæge sig frit i det tredimensionelle plan, træånden sender en flere hundrede meter lang tunge ud for at fange sine modstandere, og spøgelsespigen ruller et kilometerlangt tørklæde ud, da træånden bortfører hende, så skatteopkræveren kan følge hende.

A Chinese Ghost Story er således et smukt eventyr af den gammeldags slags, med utrolige

effekter; lavet med rig fantasi og stor opfindsomhed. Dét savnes i et Hollywood alvorligt ramt af sequelmania. Dette er en meget kinesisk film med en uimodståelig eksotisk charme, og jeg vil kun kritisere den for én ting: At have for travlt, et pusterum her og der ville være velkomment. Det forhindrer dog ikke **A Chinese Ghost Story** i at være et mageløst mesterværk. tig, stjæl eller køb for at se den!!
(Filmen er blevet vist på BBC i 1987, letterboxed, kinesisk version - med engelske tekster i den sorte kantstribe)

(halv-) AKTUELLE VIDEOFILM:

Beverly Hills Vamp (-)
USA 1988.
Instr: Fred Olen Ray.
Dist: Pathé-Nordisk.
Fred Olen har indforskrevet sine faste aktører (Michelle Burke, Dawn Wildsmith etc.) i denne veloplagte camp-farce om vampyrer, der driver et bordel og tager 3 vordende filmmagere under kærlig, bidfast behandling. Selvfølgelig er det rent pjat, men det er morsomt og "Gefundenes Fressen" for camp- og Fred-fans. Hans Inside-jokes om sig selv er lejeprisen værd alene! **JØ**

Black Rainbow (-)
USA 1989.
Instr: Mike Hodges.
Dist: Metronome.
Kvindelig fup-spiritist (Rosanna Arquette) optræder med sin fordrukne far (Jason Robards).En dag viser det sig, at hun har evnen til at forudse dødsfald, hvilket inkluderer, at hun i en vision ser en lejemorder udføre sit foretagene og får så selv morderen på halsen. Gode production-values og skuespilspræstationer. Seværdig, men ikke sindsoprivende. **JØ**

Chances Are (Gift med svigermor)
USA 1989.
Instr: Emile Ardolino.
Dist: Egmont.
Robert Downey, Jr. spiller Louis, der efter sin død i et trafikuheld, genfødes som en ung fyr, der 22 år senere møder sin hustru (Cybill Shepard) fra sit forrige liv. Det medfører nogle komplicerede forviklinger, da minderne fra Louis' liv vækkes til live. Velspillet og meget sympatisk, bittersød komedie, der fortjener en chance til trods for den fladpandede danske titel. **JØ**

Criminal Law (Mord i regnen)
USA 1988.
Instr: Martin Cambell.
Dist: ABCollection.
Suspensethriller om en advokat, der tvinges til at forsvare en ung rigmand, som har til vane at myrde kvinder på våde regnvejrs-aftener. Med Nicholas Roeg-klonen Gary Oldman og Kevin Bacon. Scary score af Jerry Goldsmith. **PP**

Dead Heat (Dead Heat - ligepå og hårdt)
USA 1988.
Instr: Mark Goldblatt.
Dist: ABCollection/Dansk Filmindustri.
Hårdkogt tju-bang om to betjente, der efterfosker deres død i zombie-tilstand. Stort opbud af spektakulære splatterefekter, højt tempo og gode replikker i denne vidunderligt veloplagte og hårdtslående horror/action-sag. Absolut en must for splatterfans - others beware! **JØ**

Jack's Back (Blodigt Ekko)
USA 1987.
Instr: Jack Herrington.
Dist: ABCollection.
Forudsigelig gyser om en morder, der plagierer Jack the Ripper på 100 års dagen. Her dog i Los Angeles. Med James Spader og Robert Picardo. **PP**

The Punisher (-)
USA 1989.
Instr: Mark Goldblatt.
Dist: Nordisk.
Småkedelig og klichéfyldt selvtægtsfilm med Dolph Lundgren som "Hævneren", der nedkæmper de skyldige. I dette tilfælde mafiabossen, der myrdede hans hustru og deres to børn. **PP**

Relentless (The Sunset killer)
USA 1988.
Instr: William Lustig.
Dist: Metronome.
Fantasiløs, men velspillet thriller med "brat-pack"-idolet Judd Nelson spillende en psykopat med en frygtelig fortid. Instrueret af MANIACs Lustig, dog uden en eneste splattersekvens. **PP**

Tales from the Crypt (-)
USA 1989.
Instr: Richard Donner, Robert Zemeckis, Walther Hill.
Dist: Esselte.
Tre stabile main-stream instruktører hylder de gamle E. C. comics med hver deres morsomme og underholdende episode. Kvalitets-tv og værdig afløser til AMAZING STORIES. **PP**

Twin Peaks (-)
USA 1990.
Instr: David Lynch.
Dist: Metronome.
Hvis du kunne lide BLUE VELVET, vil du sikkert også tafe amerikanske ABCs knap så innovative tv-variation til hjertet. Lynch tilføjer den lille skærm sit kendte retro-50'er livssyn og afdækker råddenskaben i minisamfundet Twin Peaks. Mængder af weirdo-materiale som ventet. Bemærk: Videoudgaven udnævner en anden morder end tv-serien (kommer på DK-tv i november) har for øje og afsluttes desuden af en vildt mærkelig epilog (Lynch siger selv, at den hører blandt det bedste, han har lavet). **TR**

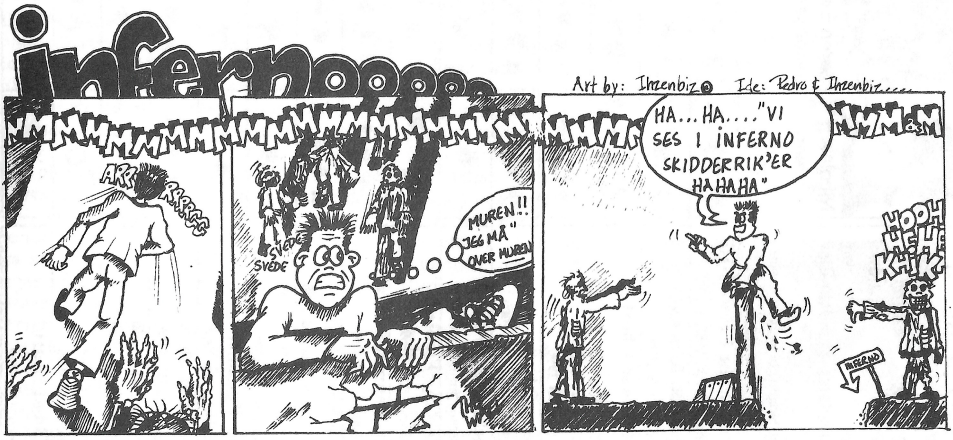

SPLAT-O-METER

Suveræn
Udmærket
Middel
Sløj
(0 splats) Bundskraber

b = biograf; tv = tv; v = video

	Nicolas Barbano	Søren Jacobsen	Jesper Moerch	Peder Pedersen	Thomas Rostock	Henrik Rytter	Jens Sørensen	Jesper Ørsted
Back to the Future I-III Zemeckis; US 1985, 89, 90								
Black Rainbow/v Hodges; US 1989			O					
A Chinese Ghost St./v Tsui Hark; Hong Kong 1987								
Gremlins 2/b Dante; US 1990						O		
Henry.../v McNaughton; US 1989			O					
Jack's Back/v Herrington; US 1987								
Meet the Feebles/v Jackson; Aus 1989								
My Stepmother.../v Benjamin; US 1988				O	O			
The Navigator/b Ward; New Zealand 1988								
A Nightmare... 5/b Hopkins; US 1989			O	O	O	O	O	
The Punisher/v Goldblatt; US 1988			O		O			
Robocop 2/b Kershner; US 1990								
Santa Sangre/v Jodorowsky; It 1989			O	O			O	
Twin Peaks/v Lynch; US 1990	O							O
Wild at Heart/b Lynch; US 1990								

ratings

FantaVision

Send dine film til INFERNO og blive verdenskendt. INFERNO anmelder dine amatørfilm (VHS-PAL only!), vel at mærke, hvis de tilhører den fantastiske genre; science fiction, horror, fantasy. Skriv til INFERNO; Vester Altanvej 16, IV, DK-8900 Randers, Denmark. Mærk kuverten FantaVision. Ønsker du filmen(e) retur vedlæg da venligst en frankeret og selvadresseret svarkuvert (1 bånd: 14,- - 2 bånd: 19,-). For at letteregøre mulighederne for at udestående kan se disse amatørvideoer, arbejder INFERNO i øjeblikket med at producere færdigtindspillede videobånd, som kan købes af interesserede læsere. Prisen bliver omkring 100,- - men så er båndet også dit eget! Ønsker amatørfilmfolkene deres film omtalt, må derfor fra nu af undergive sig denne ordning, medmindre de kan tilbyde f.eks. at sælge deres film seperat. I så fald skal pris, navn og adresse tydeligt påføres!!

Coming up:
THE FILMS OF
LARS VON HEGNET;
NICOLAS BARBANOs
"ADAM HART I SAHARA"

DET PERFEKTE BILLEDE

Jesper Dannerfjord

DET PERFEKTE BILLEDE, København 1989.
Instr/Manus: Michael Katz Krefeld.
Foto: Anders Södenblom.
Klip: Södenblom/Krefeld.
Medv: Allan Høier, Pernille Mikkelsen, Lotte Lindbo m.fl.
Længde: 22 min.

Det Perfekte Billede er en sjov og medrivende amatørvideo. Vi følger en mandlig person, der fordriver tiden med at fotografere og glo på mennesker, uden at disse bemærker det (en såkaldt "kikker"). En dag støder han på to piger, hvoraf den ene tiltrækker ham på det kraftigste. Han nærmest drages mod hende og kan ikke undlade sig fra at følge efter dem. Pigerne tager på kanotur, og vores ven følger forsigtigt efter for at observere og fotografere, men udflugten tager en drejning, han i sine vildeste og perverterede fantasier nok aldrig havde drømt om.

Det Perfekte Billede er ikke nogen bloddryppende indvoldsfilm, hvor den ene effekt afløser den anden. Den formår tværtimod uden de store dikkedarer både at chokere og more den spændte filmkigger. Samtidig er filmen ikke det mindste overfladisk. Der lægges op til og efterlades mange uløste spørgsmål (i den positive betydning) om både personerne og selve handlingen, så man bagefter sidder og funderer over, hvad der kunne have gået forud for filmens korte historie!?

Der lægges i høj grad op til, at seeren selv skal tænke videre om personernes forhistorie, og det der vil ske efter filmens slutning. Det er dette, der sammen med den glimrende klipning, det udemærkede skuespil og Krefelds håndfaste instruktion, som gør **Det Perfekte Billede** til en sjov, medrivende og ikke mindst seværdig lille film.

MARIA'S DRØM

Peder Pedersen

MARIA'S DRØM, København 1990.
Instr/Manus: Miquel Gasull Wrisberg.
Foto: Cole/Wrisberg/Nielsen.
Klip: Wrisberg/Cole/Torpe.
Medv: Rebecca Torpe, Mads Cunningham Cole og Roger Kormind.
Længde: ca. 15 min.

Her har vi så endnu et HF-projekt. Forfattet og instrueret af Miquell Gasull Wrisberg er **Maria's drøm** (sic.) en velspillet og teknisk godt lavet amatørvideo.

Selve historien udspiller sig i den ca. 25-årige Marias (Rebecca Torpe) tanker. Hun drømmer, at hun sammen med sin mand, Henrik (Roger Kormind), er taget i sommerhus. Her møder hun Adam (Mads Cunningham Cole) - en gammel bekendt, der er lidt af en naturelsker. Han elsker at rejse, og hans spændende rejebeskrivelser får Maria til at indse, at hun er kørt fast: Hverdagen er ren rutine, hvor alt er forudbestemt. Henrik derimod synes, Adam er en irriterende møgunge, og de to er bestemt ikke på bølgelængde. Det går enddog så galt, at Henrik i en drøm ser Maria og Adam traske afsted med Døden ved siden (i bogstaveligste forstand).

Det er her, plottet falder til jorden; hvordan kan Henrik have en drøm (som vi seere ser) i Marias drøm?!

Nuvel, ser man bort fra denne mindre heldige forseelse, er **Maria's drøm** ganske underholdende. Som det bedste kan nævnes en **Suspiria**-coloreret sekvens med blåt lys på dynen, rødt på væggene og gult skinnende fra natlamperne (på lydsporet høres **Tenebre**-tracks), samt en scene, hvor parret en aften sidder og diskuterer uden at lade sig påvirke af **Aliens**, hvis uhyggeligste minutter drøner på tv-skærmen!!

THE BOY WITH THE KILLER EYES

Der fulgte ingen detaljeret credit-liste med til denne lille science fiction-film indsendt af en Jesper Thychsen, men vedlagte brev og billeder fortalte, at han sammen med vennerne leder filmselskabet "Chaos Productions". **The Boy with the Killer Eyes** begynder med et rumvæsen; en ung fyr med en lang, brun paryk - der tager turen til Jorden. Her viser han bl.a. sine kræfter ved at få en mand til at ligge vandret over asfalten og ryste (Amiga-grafik). Lydproblemer samt den ringe overspilning forhindrer mig i afklare plottet (hvis noget) og samtidig umuliggøres overspilnings-mulighederne.
Tychsen nævner imidlertid, at de har fået adgang til redigeringsudstyr, hvilket bestemt vil peppe filmen op. Interesserede bør kontakte: Jesper Tychsen, Adelgade 2b, 8660 Skanderborg, 86 52 16 58.

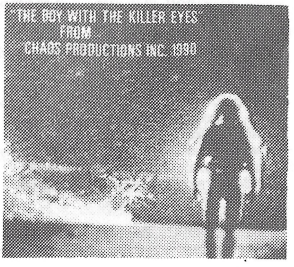

JODOROWSKY

Af **Steen Schapiro**

Alejandro Jodorowsky må være den vildeste, neobuddhistiske, freudianske filmmager og tegneserieforfatter i verden! Hans værker er dybt personlige, fuldstændigt udskejede og spækkede med groteske scener og bizarre symboler. Filmene er rå; fyldt med ekstrem sex, vold, splatter og metafysik. Værkernes surrealisme overgår alt fra Lynch og Cocteau til Bunuel og Fellini, som alle virker som stille og pæne skoledrenge, sammenlignet med denne vilde mexicaners absurde freakshow. Midt i de spændende historier og den frækt uhæmmede religiøse navlebeskuelse finder vi en kompromisløs multikunstner, en hudløs provokatør, der forstår, hvad film bør være.

Jodorowskys karierre er da langt fra perfekt og gnidningsløs. Han blev født i Chile i 1930, hans moder en operasanger, faderen en cirkusartist. Som knægt hjalp han til som cirkusklovn, spillede og instruerede senere selv teater; studerede pantomine hos Marcel Marceau. Først da han 40 år gammel slog sig på filmen, skulle hans rødder for alvor blive tydelige.

Han fik sit instruktør-gennembrud med, **El Topo** (1971), og hvilket brag; denne film ligner ingen anden. Denne transformationalistiske western blev den første "kult-film", det var den originale "midnight movie", der lig **The Rocky Horror Picture Show** atter og atter blev vist i New Yorks undergrundsbiografer. Bortset fra en forevisning fornyligt i "Barbue, Kbh, har den så vidt vides aldrig været vist herhjemme. Filmen er skrevet og instrueret af Jodorowsky himself, han komponerede også selv musikken og spillede hovedrollen som El Topo (=muldvarpen), en sortklædt cowboy, der rider gennem den mexicanske prærie-ørken, med en paraply og sin lille, nøgne søn. Han præsenterer sig selv som "Gud", og ligner Døden. Han kommer op mod buddhister og dødsensfarlige pacifister. Der er et blodbad i en kaninfarm, en moderfikseret dværg og en gruppe banditter, der danser vals med tilfangetagne mormoner, inden de skyder dem. Farligst af alt er Kvinden, som forfører og korrumperer El, der bryder sammen og går i coma.

Her forlader filmen det indre portræt (ørkenrejsen var den indre rejse). El Topo vågner op mange år senere. Han præsenterer sig som "en mand" og vil hjælpe en horde vanskabninger ud af et hult bjerg, som er deres fængsel. Han drager til byen for at tjene penge til dynamit. Her møder han civilisationen; de ækle, hykleriske slavehandlere, der dyrker en pseudo-katolsk kirke med fascist-lignende mærker på murene. Han kastes gennem blodige slagterier, snusket prostitution og lignende sider af dagligdagen!? **El Topo** er en totalt udflippet film med en dyb personlig mening gemt i virvaret. Den kan, med dens hippie-agtighed, være en sej omgang at sluge, men dens selvironi, spontanitet og absurde underholdingsværdi, gør den til et hud- og tidsløst kunststykke.

Næsten 20 år senere; og efter en række mislykkede projekter (bl.a. fiaskoen **Holy Mountain, Tusk** samt **Dune**, som David Lynch senere overtog); vender Jodorowsky tilbage. Hans sædvanlige, personlige temaer præger også **Santa Sangre** (=det hellige blod), der er historien om cirkusdrengen Fenix, som, efter at have set sin jaloux moder kastrere den utro fader, som herefter hugger armene af hende, ender på en galeanstalt, hvor de evnesvage er gemt væk. Senere kalder kalder moderen på hævn, og Fenix kommer til undsætning. Han bliver pantomine-performer og seriemorder. Han er moderens hænder, og det hele udvikler sig til et voldsomt, nødipalt kaos; en grundig skildring af Fenixs moderbindinger og skyldskomplekser.

Santa Sangre er en smuk, stiliseret og i sandhed bizar film, omend mere "main-stream" end Jodorowskys tidligere. Det forhindrer dog ikke filmen i at chokere, forarge, overraske og manipulere med dens publikum! Og ligesom **El Topo** er **Santa Sangre** unik, en vanskabning udenfor alt det normale, pæne. Man kan håne, ynke eller elske den alt efter, hvem man er! Lad os håbe, den snart vil komme her til landet! ●

195?: SEVERED HEADS
Baseret på Thomas Manns arbejder. Filmen færdiggjort, men ingen kopier synes at eksistere!

1968: FANDO Y LIS (Fando and Lis/Tar Babies), Mexico.
Instr: Alejandro Joderowsky.
Manus: Jodorowsky og Fernando Arrabal - baseret på et skuespil af Arrabal.
Foto: Rafael Corkido.
Musik: Pepe Avila, Hector Morelli og Mario Lasua.
Medv: Sergio Klainer, Diana Mariscal.
Længde 95 min.

1971: EL TOPO (The Mole), Mexico.
Instr & Manus: Alejandro Jodorowsky.
Foto: Rafael Corkidi.
Musik: Alejandro Jodorowsky.
Medv: Alejandro Jodorowsky, Brontis Jodorowsky, Mara Lorenzio, Paula Romo.
Længde: 123 min.

1973: THE HOLY MOUNTAIN, USA/Mexico.
Instr & Manus: Alejandro Joderowsky.
Musik: Jodorowsky, Horacio Falinas, Ramona Launders m.fl.
Længde: 126 min.

1980: TUSK, Frankrig.Instr: Alejandro Jodorowsky.Manus: Jodorowsky, Nick Niciphor, Jeffrey O'Kelly - efter romanen "Poo Lorn of the Elephants" af Reginald Cambell.
Foto: Jean-Jaques Flory.
Medv: Cyrielle Clair, Anton Diffring, Serge Merlin, Tusk - the Elephant m.fl.
Længde: 118 min.

1989: SANTA SANGRE, Italien.
Instr: Alejandro Jodorowsky.
Manus: Jodorowsky, Roberto Leoni, Claudio Argento.
Foto: Danele Nannuzzi.
Musik: Simon Boswell.
Medv: Axel Jodorowsky, Blanca Guerra, Guy Stockwell, Thelma Tixou m.fl.
Længde: 123 min.

-Thomas Rostock

TV VIA VIDEO:
The Prisoner

af **Erwin Neutzsky-Wulff**

- **Where am I?**
- In the village.
- **What do you want?**
- Information.
- **Whose side are you on?**
- That would be telling. We want information! Information! INFORMATION!
- **You won't get it.**
- By hook or by crook we will.
- **Who are you?**
- The new number two.
- **Who is number one?**
- YOU are number six.
- **I am not a number. I am a free man!**

Det trækker op til storm. På en motorvej, der er øde nok til at kunne være en landingsbane, kører Patrick McGoohan i sin gule sportsvogn.

Da han når London, fortsætter han på bedste **The Man from UNCLE**-maner ind i et hemmeligt hovedkvarter, dog åbenbart kun for at indgive afskedsbegæring hos sin "M". Lettet tager han hjem for at pakke, men en mystisk person i bedemandsuniform forhindrer ham i at komme ret langt.

The Prisoner resigns

Han bedøves, og da han vågner igen, er han et mildest talt fremmed sted. Dekorationen i det mindste er Hotel Portmeirion i Wales, arkitektonisk en mere smagfuld udgave af Disneyland.

McGoohan får dog at vide, at han er i "The Village", et ægte kosmopolitisk samfund. Problemet er blot, at telefonerne kun viderebefordrer indenbyssamtaler, taxier forlader aldrig landsbyen, og de kort, den lokale købmand fører, har påtrykt logiske, men lidet oplysende stednavne som "The Mountains", "The Sea" og "The Forest".

Her begynder den næsten uigennemtrængelige jungle af plot, subplot og subtext, som udgør en af de forunderligste blandt tv-serier, **The Prisoner**. Fundamentalt er det et spy show, vores hovedperson, som i lighed med landsbyens andre indbyggere har et tal istedet for et navn, nr. 6, har gjort det utænkelige, han er trådt tilbage fra en højt betroet stilling inden for et eller andet ikke nærmere defineret efterretningsvæsen - måske det samme som skuespilleren arbejdede for i **Danger Man** (også kendt som **Secret Agent**)!?

Hvilken fremtid har han, med hovedet fuldt af hemmeligheder, andre hemmelige tjenester vil be tale næsten hvad som helst for? I første omgang vælger man at neutralisere ham, mens man undersøger hans fortsatte loyalitet.

Tog han sin afsked for at sælge ud? Why did you resign? bliver seriens gennemgående replik, og dog er den på en måde ligegyldig.

The Prisoner er nemlig en storslået analyse af samfundskontrakten. Det evige spørgsmål er statens ret til at kende os, for at kende os er at kontrollere os, og uden en sådan kontrol kan intet samfund bestå. I "The Village" tilfredsstilles alle behov undtagen det fundamentale, den eksistentielle frihed.

Nr. 6 en en oprører, der er næsten latterlig i sin fanatisme. Når hans journal afslører, at han drikker sin kaffe sort, fylder han koppen med sukker.

De midler, der tages i brug for at knægte ham, er et næsten

komplet katalog. Han overtales, bestikkes, narres og behandles.

De gode motiver er lige så fuldstændige. Det er her, serien bliver rystende og genialt subversiv.

The Village er et demokrati. Nr. 6 opnår endda at blive valgt til det højeste embede, nr. 2, blot for at opdage, at det ikke hjælper ham den mindste smule.

Han må erkende, at han er antidemokrat, og de to skældsord, der med størst hyppighed bruges om ham, er da også "oprører" og "reaktionær", der lige som på moderne dansk er fuldstændig synonyme. Når han kun har et hånligt smil til overs for landsbyens motto: Of the people, by the people, for the people (løftet intakt fra Gettysburg Address), ser man skrækslagent på ham og kalder ham et ondt menneske.

Og McGoohan er da heller ikke særlig sympatisk i rollen. Arrogant grænsende til det megalomane med kun en grov parodi til overs for alle sine medborgeres mål, ideer og følelser.

Denne karakterisation er et nyt kup, for sådan bliver eneren, når han bliver trængt, og ingen anden end eneren har en chance, og kun i kraft af eneren har de andre en. De få, som følger ham, er netop fårene, der forråder ham uden tøven.

Når den tilsyneladende leder er nr. 2, skyldes det, at nr. 1 er skjult, den mystiske chef fra Edgar Wallaces romaner. Endvidere udskiftes toerne, efterhånden som de må melde pas overfor eneren.

Her går samfundssatiren over i metafysik. De egentlige vogtere er uformelige uhyrer, som endda er usynlige for den brede befolkning.

Kun den, der trodser systemet, får tærskelvogteren at se. Samfundets begrænsning ligger mindre i panserens stav end i vores egen verdensopfattelse, den ikke-konceptualiserede lænke.

Så rigtigt alt dette er set, måtte det dog blive noget ensformigt i løbet af de 17 timer, serien spiller, hvis det ikke var for dens utrolige stilistiske agilitet. Her er "mysteries" som **The Chimes of Big Ben**, SF-afsnit som **The Schizoid Man** og rene parodier som **The Girl Who Was Death**, men næsten alle med et transcendent skær.

Scener som den, hvor nr. 6 træder ud af sin egen drøm, besejrer den alvidende datamat eller opdager, at hans flugt har beskrevet en fuld cirkel, bliver stående i bevidstheden - I should know, for jeg fulgte serien i sort-hvid på svensk tv for tyve år siden. Selv de simpleste afsnit er professionelt plottet med en meningsfuld dialog.

Ofte, især i de senere afsnit,

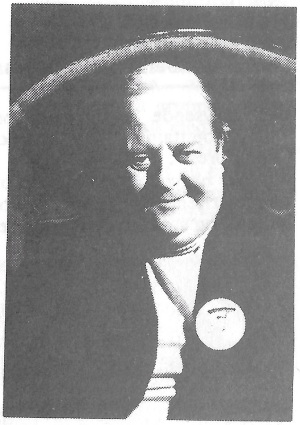

No. 2

er vi vidne til rent absurdistisk drama. Selvfølgelig er ikke alle afsnit lige vellykkede, men helhedsindtrykket er forrygende, og man vender tilbage til sine yndlingsepisoder, hvad enten det er en tour de force ud i den berømte elementære spænding som **Many Happy Returns** eller **Checkmate**, den vel nok bedste og vanskeligste episode.

For serien er ikke let set. Den vrimler med symbolske nøgler, og det hviskede og råbte engelsk kræver et solidt kendskab til sproget.

Et fantastisk puslespil, der er så intrikat, at mange anmeldere overhovedet ikke opdagede den afsluttende pointe, skønt den burde være selvindlysende: Nr. ets identitet. Det er også en serie, man skal ind i, til man bliver kendt i landsbyens gader.

Så ved man, at aggressivitet udløses i en kampsport, der er så overbeskyttet med puder og svømmebassin, at den er nærmest umulig. Nr. 2 skaffer sig dog af med sine modstandere under mere private former, og en afsluttende maskinpistol-akkompagneret katarsis behøver vi naturligvis heller ikke at undvære.

For seeren med forudsætninger og tålmodighed er denne serie en gave fra himlen, men jeg skal da ikke udelukke, at der findes intelligente mennesker, som vil hade den. Den er måske en anelse kølig, men så er **Star Trek** til gengæld for sentimental. **The Prisoner** er jo selvfølgelig også British.

Hele serien kan lejes i den af mange årsager anbefalelsesværdige video-bix i Fredensborggade, København, for et par hundrede kroner, eller den kan købes i Laserdisken i Ålborg til 175,- pr. kassette; de 17 episoder er fordelt over ni bånd. Med et fortærsket udtryk skal man have set den - som en medieforsker har skrevet: Efter **The Prisoner** forekommer alt tv anæmisk. Den forbliver et af hovedværkerne inden for en kunstart, som - hvad enten vi synes om det eller ej - synes at blive fremtidens.

I will not make any deals with you. I've resigned. I will not be pushed, filed, stamped, indexed, briefed, debriefed, or numbered. My life is my own.

THE PRISONER

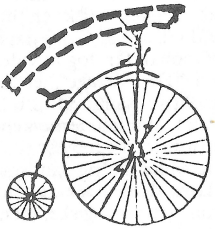

THE PRISONER

Credits

Produceret af Everyman Films Limited for Independant Television Corporation.
England, 1966-1967.
Executive Producer: Patrick McGoohan.
Producer: David Tomblin.
Instruktører: Don Chaffey, Pat Jackson, Patrick McGoohan, David Tomblin m.fl.
Manuskripter: Patrick McGoohan, Anthony Skene, David Tomblin m.fl.
Script Editor: George Markstein.
Cheffotograf: Brendan J. Stafford.
Art Director: Jack Shampan.
Musik: Ron Grainer (tema), Albert Elms.
Makeup: Eddie Knight, Frank Turner.
Kostumer: Masada Wilmot, Dora Lloyd.

Faste medvirkende:
Patrick McGoohan (The Prisoner/Nr. 6),
Angelo Muskat (The Butler),
Peter Swanwick (Supervisor).

Episoder:
1. ARRIVAL
2. THE CHIMES OF BIG BEN
3. A, B AND C
4. FREE FOR ALL
5. THE SHIZOID MAN
6. THE GENERAL
7. MANY HAPPY RETURNS
8. DANCE OF THE DEAD
9. CHECKMATE
10. HAMMER INTO ANVIL
11. IT'S YOUR FUNERAL
12. A CHANGE OF MIND
13. DO NOT FORSAKE ME O MY DARLING
14. LIVING IN HARMONY
15. THE GIRL WHO WAS DEAD
16. ONCE UPON A TIME
17. FALL OUT

(Rækkefølgen herover er den rækkefølge, afsnittene oprindeligt blev sendt i på engelsk tv, og den rækkefølge de er kommet i fra Channel 5 Video; den handlingsmæssigt eller blot produktionsmæssigt kronologiske rækkefølge af afsnittene er usikker, og har i årevis været et emne for indgående studier blandt medlemmer af The Prisoner Appreciation Society)

THE PRISONER APPRECIATION SOCIETY; SIX OF ONE; PO Box 60, Harrogate, HG1 2TP, UK-United Kingdom! Pris for medlemskab er £17 UK Sterling. Herefter modtager man fanpublikationen "Number Six".

EDITOR ON THE RAMPAGE

For at godtgøre BIOGRAF-CHECKLISTEN (side 25), vil jeg gøre læserne opmærksom på at "den yngre fandom", som Nicolas Barbano i SIN kommentar skriver, vælger film til den fantastiske genre af smag og ikke efter facts, faktisk er flertallet af INFERNOs redaktion. "Disse yngre fans" finder elementer i de sidstnævnte film (**The Cook, the Thief, his Wife and her Lover, The Prisoner, Wild at Heart** og **Twin Peaks**), som DE mener mere eller mindre tilhører den fantastiske genre. Der findes ingen præcise retningslinier, ej heller nogen brugsanvisning og ofte overlapper genrerne hinanden (er **Gremlins 2 - The New Batch** mest horror-comedy eller fantasy!?) - netop som Nicolas Barbano selv skriver - så jeg synes nu stadig, det må være mest hensigtsmæssigt, at rette sig efter flertallet!! At Nicolas Barbano så ikke kan lide David Lynch-film ved vi, på redaktionen, kun alt for godt!! Iøvrigt bør det i denne sammenhæng nævnes, at Nicolas Barbano ikke blot har flyttet **The Cook, the Thief, his Wife and her Lover** fra horrorgenren (evt. til fantasy) men istedet udraderet den fra selve BIOGRAF-CHECKLIST-EN til trods for, at han havde den med på listen i sidste nummer.

Jeg beklager denne misforståelse og vil forsøge at nå til enighed med omtalte medarbejder, førend det hele ender som éen stor undergravningsvirksomhed. Jeg må åbenbart have været for naiv til at tro, at redaktionen altid ville stå sammen for at kreere et seriøst og godt blad. Men okay, ytringsfriheden er - som en vigtig del af demokratiet - i hvert fald blevet opretholdt!! **Pedro**

-den sure redaktør

Shock Around the Clock NO. 4

Foto-credit LARS VON HEGNET

Thomas Rostock, INFERNOs udsendte medarbejder, på gerningsstedet!!

Som det nok er gået op for nogle, var det fjerde gang, den berygtede engelske filmmaratonforestilling **Shock Around the Clock** løb af stablen i dronning Elizabeths London, og for at markere forvandlingen fra et lille sleaze-event for inderkredsen af sammenspiste C-filmfreaks til halv-mondæn, kvart-seriøs kvalitetsfestival med et bredt udbud af forpremierer på genrefilm og deslignende, havde arrangørerne Stefan ("Shock Xpress") Jaworzyn og Alan ("Starburst") Jones flyttet teltpælene fra den sædvanlige biografbunker The Scala til den 440 sæders nogenlunde respektable The Electric Cinema på smalle Portobello Road. De medfølgende frynsegoder bestod efter sigende af et nyinstalleret Spectral Sound System, større rummelighed, bedre sæder og et velfungerende air-condition-anlæg; altsammen uundværlige fornødenheder i forsøget på at slå festivalens navn fast for alvor og for eftertid.

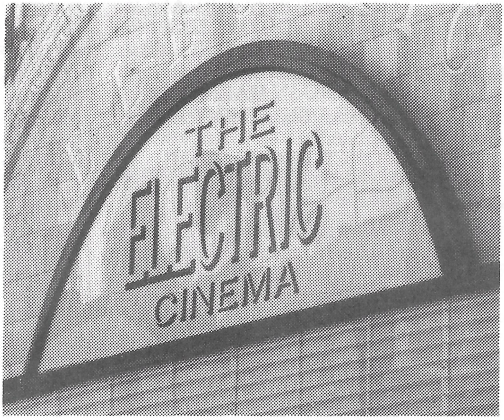

Jeg og "Bloody Darlings'" redacteur Lars Von Hegnet var så heldige at sikre os billetter til denne næsten-for-god t-til-at-være-sandt happening, og lørdag d. 11. august, kl. 11.00 indfandt det improviserede danske reporter-team sig stakåndet på gerningsstedet (Portobello Rd.s traditionelle lørdags-marked lagde udmagrende forhindringer i vejen!). Lars skulle stå for billederne (filmtype: 400 asa Ilford) og undertegnede for lyde (minibåndoptager af mærket Sony). Først måtte vi dog vente pænt sammen med andre mindst ligeså entusiastiske filmnarkomaner i en kø, der strakte sig om den nærmeste husblok and then some. Ingen problemer i det. Pæn kø-kultur osv. fik det til at glide smertefrit, og tiden lullede derudaf med drinks, udvekslen af fanzines (Lars byttede sit "Bloody Darlings" til de nyeste numre af kulturstøtterne: "Imaginator" og "Headcheese and Sludgefeast") og spredte, spændte kommentarer og dialoger. Den gode stemning blev endnu bedre, da portene til The Electric Cinema blev slået op en halv time senere, og den talfaste skare af opsatte fans kunne vælte ind. Lars tog et par lynhurtige snapshots, og jeg testede min båndoptager. Nu gik det løs!

Biografen viste sig at være pæn stor og udsmykket efter ældre sagnspundne principper: Rundbuet loft og masser af sart stuk i siderne for at højne fornemmelsen af tempelagtig atmosfære til forevisningen af den yderste helligdom: Horror- og weirdo-film én masse! Lars og jeg fandt to sæder en seks-syv rækker fra lærredet og kunne prise os ganske godt tilfredse med vores placering midt i al kaos og kamp for en hæderlig plads med acceptabelt udsigt. Vores "parkering" lå nemlig i fin vinkel til the silver screen og som bonus: Dét var et muskelsvinds-stenkast fra den lille scene, hvor Stefan Jaworzyn og Alan Jones trådte op for at byde velkommen og introducere den første film. Stefan (forestil jer discount-udgaven af vor hjemlige Nicolas Barbano!) lagde ud med at gøre os opmærksom på, at det officielle programs rækkefølge var blevet hensynsløst ændret, og at vi bare skulle "ignore the printed running order". Så bjæffede han og Alan løst og fast om, hvornår vi kunne forvente pauser og guest celebrities. De var i farten nær ved at glemme alt om at lægge op til den første film, der viste sig at være verdenspremieren på Roger Cormans efterhånden noget forsinkede **Frankenstein Unbound**. "You'll see why!!!", råbte de to herrer i smågrinende kor, da de hoppede ned fra scenen, og forhænget åbnede sig for le premier **Shock**-oplevelse.

Helt så dystre toner vil jeg dog ikke sprede for de fire vinde. Old favourite Cormans come-back efter 19 års fravær i instruktør-sædet er blot en temmelig jævn og temmelig uinspi-

reret filmatisering af SF-forfatter Brian W. Aldiss' bog af samme titel med John Hurt som videnskabsmanden fra det 21. århundrede, der uheldigvis ripper op i tidsbegrebet (faktisk skaber han et stort vagina-lignende hul på Los Angeles' forurenede himmel!) og bliver suget tilbage til fortiden, nærmere bestemt til Villa Diodati ved Geneve-søen, 1816. Her ved man straks, at man er kommet på vildspor, da den forvirrede Hurt begynder at samle Mary Shelley (Bridget Fonda) op, cruise lystigt rundt med hende i sin fuldautomatiske fremtidsbil og vise hende computerudskrifter af den Frankenstein-bog, hun netop er begyndt at skrive på. Enkelte forfriskende splatter-effekter og et jubel-fjols til et Frankenstein- monster redder ikke, hvad der i sin essens er en lam omgang direct-to-video materiale med meget få og meget kedelige special effects (O).

Lars og jeg mente os mere heldige med det næste punkt på dagsordenen: Kathryn (**Near Dark**) Bigelows hårdkogte thriller, **Blue Steel**, med den underskjønne Jamie Lee Curtis, spillende en nyuddannet L.A. cop, der får en ubehagelig psykopat (Ron Silver) på hænderne og må kæmpe en one-woman kamp mod det opsætsige bæst. Vi tog imidlertid gruelig fejl! Måske skulle vi have anet faren, da manus-forfatter Eric (**Cohen and Tate**) Reds navn lige så langsomt gled hen over lærredet, men nej: Vi var totalt uforberedte på den omgang utroværdige plot-platituder, vi fik smidt i hovedet. Tydeligvis "inspireret" af langt bedre film som **Taxi Driver** og særligt **Manhunter**, får Bigelow kvæstet sine egne, sikkert yderst noble, intentioner allerede fra den indledende psycho-afsløringsscene, hvor our man Silver laver work-out og hører "stemmer". Give me a break!! Den slags rangerer på børnehavestadiet! Resten af filmen er som éen stor schweizer-ost: Hul på hul på hul, og end ikke Bigelows slikkede billedhændigheder kan ændre på den reele nedtur, **Blue Steel** er (O).

Ak ja, det var ikke just de to stærkeste kort, der blev delt ud fra start, måtte Lars og jeg nok konstatere.

Lidt mental doping indfandt sig heldigvis i form af efterfølgende trailer til producer Tsui Harks **The Killer**, instrueret af John (**A Better Tomorrow**) Woo. Ultra-opfindsomme billed-orgasmer fik de korte 3 minutter til at virke som en amfetamin-forsynet rutschebanetur, og en ligeså påvirket Jaworzyn måtte istemme: "You must go

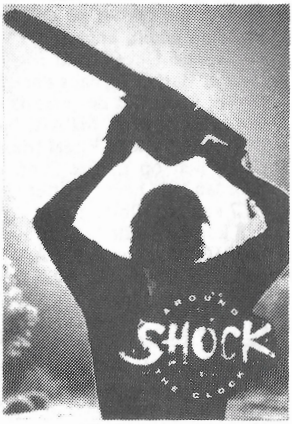

and see **The Killer**, it's absolutely outrageous!!". Traileren for astral-gyseren **Flatliners** var knap så ustyrlig i sin leg med mediet, men så også ud til at være hæmmet af stjernerne Kiefer Sutherland og Julia Roberts (okay, so she was quite good in **Pretty Woman**!) og den talentløse instruktør Joel (**Lost Boys** - yeech!) Schumacher, så den skal være undskyldt.

Anderledes interessant forholdt det sig med næste full length feature på lærredet. Det var den første forevisning af en ny-restaureret udgave af 1962-kultgyseren **Carnival of Souls**, lavet for independent peanuts af Kansas-baserede Herk Harvey. De sort-hvide 85 minutter var engang, og vel egentlig stadigvæk, ret vovede i deres satiriske syn på den følelsesmæssige afstumpethed, man møder i det tidstypiske "moderne samfund", og hvordan det påvirker den sjæle-vandrende Mary Henry (Candice Hilligoss) i hendes eksistensielle krampetag på en udvisket virkelighed. Hendes ånd har ingen anden udvej end at valse tilbage til de dansende døde i titlens nedlagte Carnival og opgive sin fysiske krop til The Kaw Rivers mudrede vande. En sørgelig historie, som har vundet sit rygte netop ved en utraditionel indfaldsvinkel til materialet, sit krystalklare foto og en distinkt kølig atmosfære. Dét kan hurtigt få éen til at overse de absolut middelmådige skuespilspræstationer og et gabende langsommeligt tempo (✸✸).

Next up var et 15-minutters trailerpreview for Russell Mulcahys **Highlander 2**. Alan Jones havde selv været på optagelsespladsen i Argentina, og snerten af forudindtagethed prægede da også hans lille pr-tale fra scenen. Personligt kan jeg ikke snuppe Mulcahys musik-video nonsens. Bevares, flotte billeder, gang i den og alt det der, men en god instruktør skulle gerne have lidt mere at byde på end orgier af laber destruktion, sky-kameraer og heftige sceneskift. **Highlander 2** så dog ikke ud til at flytte ved det kendte, og disker som ventet op med Christopher Lamberts sædvanlige "følsomme" non-acting og en fæl skurk i Michael Ironsides gestalt (ganske givet kompetent udskiftning for 1'erens baddie Clancy Brown). Premiere berammet til sommeren 91.

Nej, så var der mere at hente i den næste filmforevisning. Det annoncerede air conditionanlæg havde allerede på dette sent fremskredne tidspunkt haft det hvide flag fremme, og den klamme varme fra 440 svedende fans gjorde sit til, at Steve DeJarnetts **Miracle Mile** blev festivalens klaustrofobiske højdepunkt. Et lille mirakel i stram, kropsligt involverede visuel magi, spinder filmen den totalt engagerede historie om, hvorvidt Anthony Edwards kan tro på en telefonopringning, han tilfældigvis opsnapper i en telefonboks, en lun sommeraften i Los Angeles (Jeez, den by er popu-

lær!!). En tydeligt ophidset og skræmt stemme fortæller ham, at atombomberne flyver, og dommedag indtræffer om mindre end en time. Kan det virkelig passe? Og hvis, hvad så? Ja, jeg afslører ikke noget! I må selv se, hvordan det intense drama udvikler og forløser sig; for se **Miracle Mile**, det skal I da!? Hvis ikke, så snyder I jer selv for en af årets mest rystende og hjerteskærende oplevelser på celluloid, og en film, der fik samtlige The Electrics 440 filmomaner til at stampe fødderne i gulvet af ren og skær tilfredshed, mens håndfladerne sørgede for spontan og minutlang applaus.

Herefter stod den langt om længe på en 40 minutters tiltrængt pause, hvor de fleste folk stimlede sammen ved den lokale fast food-joint, Chicken Burger, og stoppede i sig af alskens usundheder. Der blev talt længe og højlydt om den medrivende og udmattende **Miracle Mile**, og om hvordan de andre film blegnede i sammenligning. Lars og jeg dvaskede dovent rundt i området omkring biffen, nød de sidste solstråler, skyllede de mange filmindtryk ned med Coca-Cola og gjorde os klar til de mange i vente. Clive Barker stod næst for skud og åbnede med et langt interview lige så snart, folk havde fundet deres pladser (igen god opførsel!) i den effektive sauna The Electric. Stefan Jaworzyn styrede samtalen med forfatteren og instruktøren (sic!) til makværket **Nightbreed**, og da denne desperat forsøgte at bortforklare katastrofen med at klassificere filmen som en "Indiana Jones-odyssey on acid", lykkedes han i det mindste med at få smilet frem på læberne af Det Danske Skeptiker-Team. Pladsmangel forhindrer, jeg går i dybden med **Nightbreeds** pinligheder, og for det er jeg taknemmelig. Jeg må istedet henvise til Peder Pedersens anmeldelse i INFERNO no. 3 og konkludere, at det næsten var uudholdeligt at skulle sidde igennem denne parodi på en monster-film endnu engang (O). Jeg kunne i hvert fald ikke få ondt af Barker og hans anekdote om, hvorledes det amerikanske censur-board, MPAA, havde tildelt **Nattens Yngel** (dansk titel!) helt op til fire X'er, og hvordan han havde måttet klippe 7 steder i filmen for at opnå den kommercielle farbare R-rating. Hvorfor kunne MPAA for en gangs skyld ikke bare have snippet hele filmen, nu de alligevel havde saksen fremme?! Barker fortalte også "ydmygt" om sine nye filmplaner, der åbenbart tæller to arbejder for Universal: Remake af **The Mummy** (forventet release: Sommer 91) og en sci-fi-film, samt supervision af en enkelt for "Fangoria"s ny-indstiftede produktionsselskab: (no match for INFERNOs, of course! Red.) **Hellraiser III: Hell on Earth** (Peter Atkins - manus, Tony Randall - instr.). "I bet you all can't wait for that!?", var Jaworzyns eneste skadefro kommentar til det. Well, jeg tror, jeg kender svaret på det spørgsmål!

Aftenens (eller var det gået hen og blevet nat?) højdepunkt fulgte lykkeligvis lige i hælene på øjen- og øre-torturen Nightbreed, og hvilken lettelse det var!! Jeg snakker her naturligvis om en personal appearnace af the one and only and extremely formidable Dario Argento!! Il Maestro havde taget den lange vej fra sit hjemland til festivalens glohede centrum for at introducere den første officielle screening af den engelsksprogede version af Poe-filmen **Due Occhi Diabolici**. Den angelsaksiske titel er nu endelig fastsat til at være **Two Evil Eyes**, og selvom filmen ikke var det helt store ( ), så var alle fans ellevilde over instruktørens tilstedeværelse. Vi klappede og hylede i ægte påskønnelse for de mange begivenhedsrige timer, som den spinkle mand har givet os i årenes løb, og Alan Jones (der nok må siges at være éen af instruktørens største fans!) græd næsten glædestårer, da han overlod podiet til en tydeligt bevæget Dario. Italieneren vidste knap nok, hvad han skulle sige, men fik dog snublet sig igennem en improviseret tale til hans ivrigt lyttende og receptive tilhørere. Hans karisma overstrålede de manglende engelskkundskaber, mens han gav udtryk for sin foragt for censorerne, der klipper hans livsblod sønder og sammen, og snakkede kort om problemerne med at fremskaffe komplette værker til de hungrende fans. Glad var han således for **Shock Around..**, som gav ham mulighed for forevisning af instruktør-autoriserede versioner og for ham at møde sit udenlandske publikum personligt. Stort bifald mødt ham som genmæle, og pludselig var det autograf-time med et væld af fans flokkende omkring idolet. Lars var hurtigt oppe på mærkerne og tog et par bird-view fotos fra scenen.

Clive Barker interviewes af "Shock Xpress" Stefan Jaworzyn.

Argento skrev den næste halve time trofast og pligtopfyldende autografer og hilsner til samtlige interesserede, og jeg indrømmer gerne, jeg var en af dem, der nådesløst kastede sig ind i den blandede mængde af skubbende samlere og overgearede fans. Glas er blevet bestilt fra glarmesteren til indramning af signatur-trofæet!!

Efter den omgang var det svært at forestille sig noget, der kunne opmønstre lignende følelsesmæssige udladninger. Richard Stanleys optræden i forbindelse med sin instruktør-debut af det engelske low-budget **Teminator**-plagiat, **Hardware**, var i hvert fald vand, set i forhold, og den blev næppe hjulpet af Stanleys mumlende mikrofonteknik og hippie-manerer (manden rakte bl.a. tunge af publikum - ikke ligefrem det bedste reklame-stunt?!). Larm, larm og atter larm er det eneste **Hardware** har at prale af i et patetisk forsøg på at tage et new-wave, splatter-punket voldgreb på exploitation-konventionerne. Skrot, blik, buler, farvet lys og maskingeværsklip gav mig kun hovedpine i de tre kvarter, jeg holdt den ophobende søvn stangen. Så lagde jeg hovedet tilbage i det hårde sæde, og tog mig en ordentlig snorker, alt imens Lars ene mand stred sig igennem et fremtidens blodsprøjtende head-banger univers, der fik mig til at føle, som om jeg var gået til ro i midten af en Sid Vicious-koncert! **Hardware** får mareridtsagtige nul splats (O).

Jeg åbnede øjnene igen, da Peter (**Bad Taste**) Jacksons sygelig svar på **Muppet Show**, **Meet The Feebles** (aka. **The Feebles**) blev kastet op på det hvide lærred. I nattens mulm og mørke fandt jeg filmen rimelig opkvikkende (lidt af en præstation, når ens øjenlåg er tunge som vægtlod!), og afvæbende morsom i dens platte, latrinære udgydelser. Lidt ærgeligt er det imidlertid, at filmen i det lange løb hæmmes af sin ensporede one-joke parodi på afdøde Hensons bløde forbilleder, og man kunne ønske sig, at Jackson havde haft indsigt nok til at opdage, at alverdens pruttende, brækkende og horende dukkekreationer ikke er nok til at holde saften over kog i anoterede 96 min. Den opfindsomme vietnamfilm-satire midtvejs i uhyrlighederne er dog en sand perle af ondskabsfuld latterliggørelse (✱-✱)!!

Vanskeligheden ved at holde sig vågen og holde de grå celler friske til nyindkomne filmoplevelser var efterhånden begyndt at præge omgivelserne. Aktivitetsniveauet i The Electric havde taget et kraftigt dyk, da nattetimerne tog til, og de fleste folk havde omkring den ottende film allerede haft et privat møde med Ole Lukøje. Standhaftigt bestemte Lars og jeg os for, at vi ville holde ud til den bitre ende, koste hvad det ville (£25 for at være helt nøjagtig! Det var prisen for en enkelt billet!), og det på trods af, at de to sidste film ikke lige præcis så ud til at være noget at skrive hjem om: "Gorezone"- og "Mad Movies"-skribenten Maitland McDonagh var for hånden med en smule sladder og trivialiteter om William Lustigs **Maniac Cop II**, som er produceret og skrevet af den ellers normalt yderst intelligente Larry Cohen. Et eller andet sted må det have slået klik for lakoniske Larry, for **Maniac Cop II** er ikke andet end massive bil-eksplosioner i een lang strid stime, totalt blottet for de fascinerende ideer og temaer, der plejer at være indbegrebet af en Cohen-produktion. Den megen ødelæggelse kan lige skrabe en enkelt splat sammen. New Yorks gader vendes godt på vrangen (✱)!

Shock Around...s tiende og sidste film var den frygtede 3. afdeling af det løb, der aldrig kan vindes, ergo: **The Texas Chainsaw Massacre**. Undertitlen, **Leatherface**, må være møntet på New Line Cinema og instruktøren Jeff (**Stepfather II**) Burr, som åbenbart har været tykhovedet nok til at tro, at de kunne slippe heldigt fra endnu en genindspilning af 1'erens grundplot. Jeps, venner, Ed Ge-

in-klonen, Læderfjæs (denne gang i R. A. Mihailoffs skikkelse), og hans forskruede brødre adlyder stadig knastørre Grandpaaaaaws tunge hammerslag og saver flittigt i de utålelige turister, der kommer på afveje i Gods own Texas. Talk about originality! Puke, Vomit, Barf etc.!! Jeg fatter ikke, hvordan jeg holdt mig oprejst gennem denne ufattelig værdiløse og meningsløse sequel. Overtræthed, måske!? (O).

And that concluded **Shock Around The Clocks** fjerde udgave, Herrens år 1990. Resterne af 440 trætte, udslidte og muligvis hjernevaskede filmfreaks krøb fra deres udhulede sæder og vaklede ud mod morgensolens befriende stråler, mens Alan Jones råbte farvel og tak fra scenen og nær var skvattet ned i orkestergraven af bar udmattelse. Lars og undertegnede stod en rum tid udenfor The Electric og sundede os over det visuelle bombardemant, vi havde udsat os selv for de sidste plus/minus 20 timer. Så tog vi afsked med hinanden og Portobello Road. I retrospekt formede sig billedet af en godt arrangeret festival, der forløb som på velsmurte skinner med fin deltagelse af et par kendte Horror-notabiliteter, men hvis udvalg af store filmoplevelser godt kunne have brugt en finere kam og grundigere kulegravning; jeg mener, één virkelig god film (**Miracle Mile**, of course!) ud af 10 mulige er for lidt at spise et betalende poblikum af med. Oh well, bedre held næste gang, Chaps!! I det mindste lyste min Argento T-shirt op på begivenhederne, og var til stor forundren og morskab for Alan Jones!!! (Sorry folks, couldn't help myself!) ●

Af **Søren Jacobsen**

STEPHEN KING: **FOUR PAST MIDNIGHT** (Hodder & Stoughton 1990. ISBN: 0-340-5326-1. Pris: Ca. 140 kr,-).
I 1986 kunne man på forsiden af oktobernummeret af "Fangoria" læse med store bogstaver: "Stephen King resigns!?!" I artiklen inde i bladet sagde King: "...it's time for Stephen King to shut up; for a while anyway".

King-fans kunne dog glæde sig over romanerne "It", "The Eyes of the Dragon", "Misery" og "The Tommyknockers", der udkom, mens horror-kongen holdt en velfortjent ferie. Det kan dog ikke undre nogen, at King alligevel ikke kunne holde fingrene fra tasterne, og de nye bøger er strømmet ud - ferie eller ej - fra de amerikanske og engelske forlag: Den længe ventede uforkortede version af "The Stand", luksusudgaven "My Pretty Pony" og romanen "The Dark Half".

King er nu aktuel med "Four Past Midnight", der ligesom "Different Seasons" er en samling af fire meget lange noveller. Fælles for dem alle er, at de handler om, hvordan vi opfatter tiden, og dermed ligger bogen på linie med "My Pretty Pony". Andre King-temaer så som Castle Rock, dommedag og forfatterens værste mareridt genfinder man i "Four Past Midnight".

Den første, og bedste, historie er "The Langoliers", der har samme dystre tema som "The Mist" - en lille gruppe mennesker midt i et rædselsvækkende dommedagsdrama. Historien har en af de bedste åbninger, jeg har læst længe.

"Secret Window, Secret Garden" er endnu et forfatter-mareridt, som King selv ser som en sammensmeltning af "Misery" og "The Dark Half". Mixet fungerer nu ikke helt, fordi det netop virker som et opkog af gammelt materiale. Men novellen er da velskrevet!

"The Library Policeman" bruger endnu et velkendt King-trick - barndommens angst, der indhenter de voksne - her spundet over et noget usædvanligt vampyrtema. Novellen foregår i en anden klassisk King-location: Et bibliotek.

Endelig er "The Sun Dog" en forunderlig sag om en dreng og hans nye polaroid-kamera, der tager nogle højst besynderlige billeder af... en hund! King skriver selv, at novellen er anden del af den Castle Rock-trilogy, der begyndte med "The Dark Half" og som sluttes af med "Needful Things" - en roman, der udkommer næste år.

"Four Past Midnight" indeholder både godt og skidt - det er underholdende læsning, men bogen er som oplevelse kun en parantes i Kings forfatterskab. Men set med mere analytiske briller er den særdeles interessant, fordi den afrunder de fleste af hans typiske temaer. Og det burde være et signal om, at Stephen King er på vej i en helt anden retning. Den rejse skal blive spændende at følge...

FANZINES

af **Peder Pedersen**

PHENOMENA, nr. 6. Okt. 1990. 36s. A5/ill. fkt. Søren Jacobsen, Rasmus Rasks Allé 49, 5250 Odense Sv. Giro: 146 26 65. Pris: Ca. 10,-
Lad det være sagt med det samme: Afslutningsnummeret af Søren Jacobsens "Phenomena" er ikke blevet en gevaldig succes. Bladet er dog heller ikke en fiasko, men efter alt at dømme er entusiasmen dalet rimelig kraftigt, hvilket også er grunden til, at nr. 6 er det endelige. Søren gider ikke mere, og man finder da heller ikke de sædvanlige 30% af bladet fyldt med hans morsomme boganmeldelser. Lay-out'et er smagsfyldt, men det er også i teksten, skoen klemmer. Steen Schapiros megamultimaxi-analyse af den middelmådige Brian DePalma var jeg nær sprunget let henover, havde jeg ikke skullet anmelde bladet her. Resten af bladet er hovedsagligt anmeldelser af ældre, uaktuelle film (**Phenomena**, **Poltergeist**, **Psycho** og **Blue Velvet**), som i den sidste ende bliver ret kedelige at læse om.

Håber blot på, Søren finder på noget nyt, som han kan plage os med!

DARKLANDS, nr. 1. Efterår 1990. 24s. a5/ill. ftk. Torben Simonsen, Rolighedsvej 4, 7400 Herning. Abonnements: kr: 25,- for de næste 3 numre.
Fra det mørke midt-jylland kommer så "Phenomena"s afløser: Torben Simonsens "Darklands". Dette blad ligner lidt Sørens, og Torben forsøger da også at fortsætte "Phenomena"s berygtede splatter-debat. Torben lægger selv ud med sin vurdering af genren, og det er så op til os at fortsætte diskussionen (Barbano er vist allerede i gang)?!

Herudover finder man anmeldelser af bl.a. **Gremlins 2** og Poes "The Black Cat". Og foruden de lidt store logoer kan man kun ærge sig over, at Torben ikke har inviteret (eller tvunget) vennerne til at skrive lidt til bladet. Forskellige indfaldsvinkler gør bladet mindre ensformigt og derved mere spændende, men det må "vi" jo råde bod på i næste nummer.

Vi BEKLAGER at må meddele, at den DANSKE BIOGRAF-version af GHOSTS er KLIPPET, således at det ellers spændende KLIMAKS med hovedskurkens død via vinduesglas er kraftigt reduceret (PISS BORTE)!! CAN IT get any WORSE?!

ANOTHER

FUTURE FILMS & NEWSBULLETINS

Der er kortfilm-festival i INFERNOs hjemstad; Randerscity, i februar 1991; dér må vi have genrefilm i konkurrencen! Regler, deltagelsesbetingelser og det præcise tidspunkt følger... "Den Danske Skrækfilmfestival" er død - may it rest in pieces, indtil mere seriøse folk (eller uhyrer, om man vil) kan genoplive den?!... TV-2 dropper **Beauty and the Beast** til fordel for en snes episoder af **Star Trek - The Next Generation**... Apropos så udgiver Klaus ("HSG/Amazing Space") Johansen snart en dansk **Star Trek**-bog skrevet af Nicolas Barbano, med komplette film- og tv-serie-oversigter, filmografier etc. Prisen er ca. 50,-... Dan Aykroyd får sin instruktørdebut med filmen **Valkenvania**; starring selvsamme Aykroyd, Chevy Chase, John Candy og den hæse Demi Moore... Chevy skulle eftersigende være med i en ny, effektfyldt film, title unknown... Ivan Reitman instruerer **Kindergarten Cop**, med Schwarzenegger, Linda Hunt, Pamala Reed og Kathy Moriaty... Efter den ganske morsomme **Parenthood** er Ron Howard gået i gang med **Backdraft**, der har Mikael Salomon som fotograf, og Kurt Russell, Robert DeNiro, Rebecca DeMornay, Scott Glenn og Jennifer Jason Leigh på rollelisten. Howard er iøvrigt producent på Radita Bharadwajs (couldn't say that again!) **Closetland**, smukke Isabella Rossolini medvirker... **Until the End of World** er Wim(mer) Wenders stort anlagte sci-fi-film med William Hurt, Max Von Sydow og Sam Neill; filmet on location i Italien, Venedig, Frankrig, Japan, Tyskland, Portugal, Australien, Mali, Kina, USA og CCCP, geografitimen er forbi... Geena Davis venter barn med Jeff Goldblum (let's hope it isn't a fly-maggot?!)... Coen-brødrene har gang i **Barton Fink**, Joel iscenesætter, og Ethal producerer, mens John Goodman spiller med... Zulawsky (**Possession**) instruerer La Notte Bleue med Sophie Marceau... **Drop Dead Fred** er nyeste skud på stammen fra Ate (**Highway to Hell**) De Young; Phoebe Cates, Carrie Fisher og weirdo'en Rik (**Young Ones**) Mayall har hovedrollerne... Sturt Gordon instruerer Poes **The Pit and Pendulum**, med Lance Henriksen... Tobe Hooper har mistet spontaniteten og er gået til tv med thrilleren **I'm Dangerous Tonight**... Kathryn Bigelow er gået main-stream, **Blue Steel** var et flop, nu instruerer hun Patrick Swayze og Gary Busey i **Writers on a Storm** efter manus af Peter Iliff og James Cameron... Jim er selv igang med **Terminator 2**, hele castet og FX-trolden Stan Winston vender tilbage... Jim fik åbenbart ikke nok procenter fra **Aliens**, så **Alien III** er gået til musikvideo-instruktøren David Fincher, Sigourney Weaver har skrevet kontrakt, **Orme**-drengene Alec Gillis og Tom Woodruff leverer the monsters... **Blade Runner 2** er i limbo, men techno-gruppen Front 242 er sat til at komponere musikken... Oliver Stone planlægger sidste del af sin Vietnam-trilogi -but who cares, vi ved alle, Scorseses **Taxi Driver** er den bedste v(i)et-film... **Never Ending Story 2**, instr.: George (**Mad Max**) Miller... **Look Who's Talking II**... **House IV**... **Return of Dark Shadows** (tv) med Barbara Steele... Clive Barker vil genindspille **The Mummy** for Universal; efter **Nightbreed** behøver han (for ikke at sige "vi") også masser af bandager som plaster på såret!?

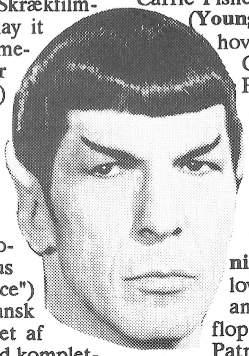

-kompileret af PT

COME FACE TO FACE WITH HELL!!!

ALT OM ALMODOVAR!
Pedro Almodovar, manden bag bl.a. **Matador** og **¡Atame!** Thomé Rossi tager et kig på spaniens svar på John Waters!?

DEAN R. KOONTZ!
Whispers, **Darkfall**, **Lightning** og **Strangers**. Afdøde "Phenomena"s Søren Jacobsen fortæller os om succesforfatteren!!

'ZINES!
Fra "Evil Mail" til "Cinefantastique"... INFERNO lister verdens bedste fan- og magazines i den fantastiske genre. Facts om priser, abonnements, udgivelsesfrekvens og where to get 'em!!!

PLUS...
obskure kultfilm, reviews, previews, tips om makeup og -materialer, amatørvideoer og meget, meget mere!

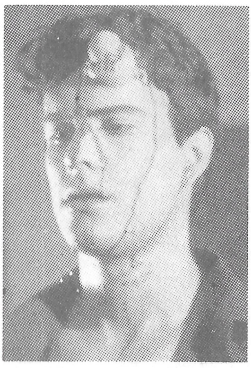

-try to keep your mind clear until...

INFERNO
no. 5
ABSOLUT (LIVING) DEADLINE:
20 November 1990!

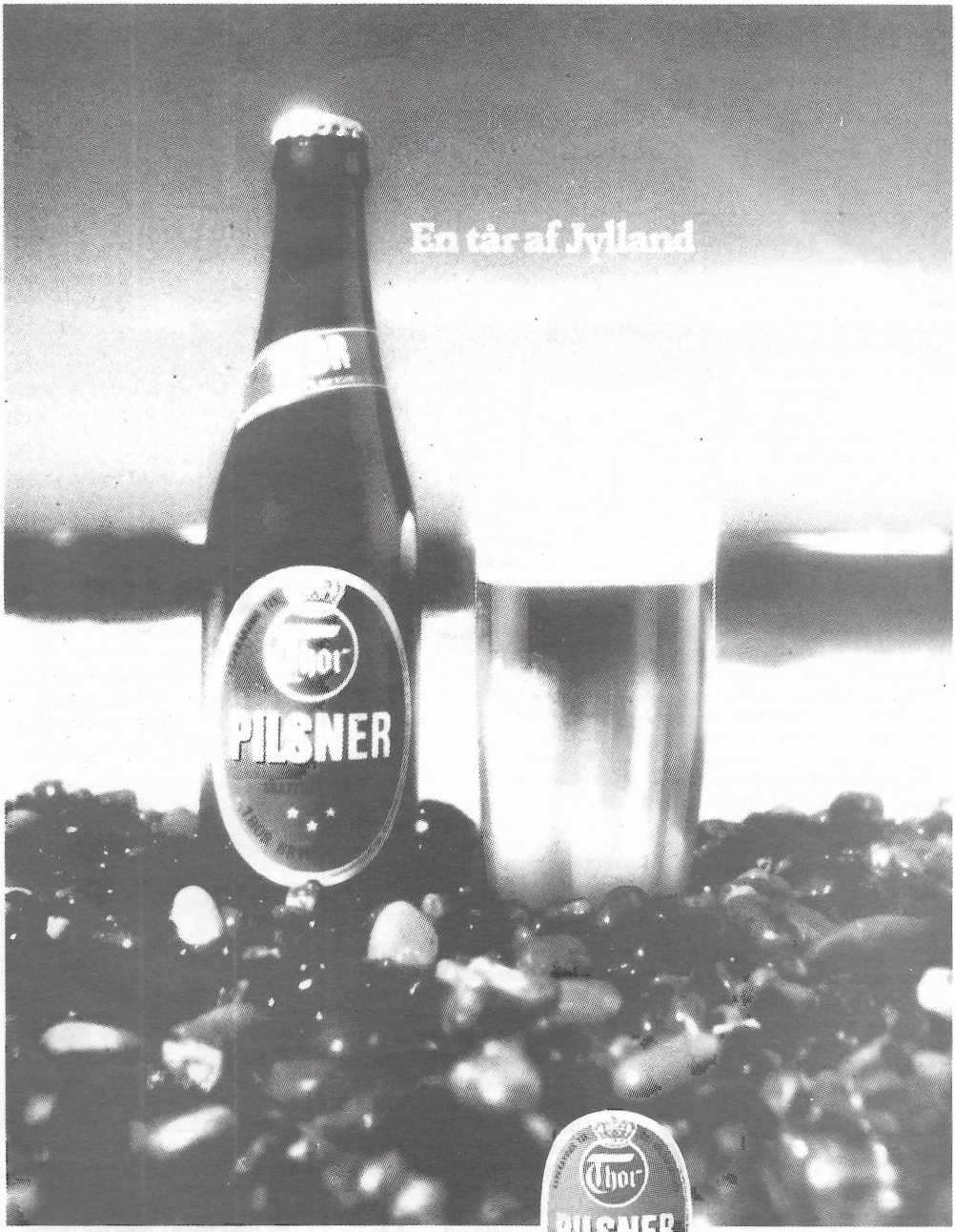

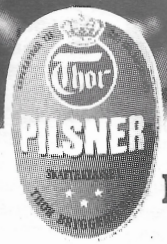

Ikke så ringe